

Na dowód powyższego niżej podpisani, będąc do tego należycie upoważnieni, podpisali niniejszy protokół.

In witness whereof the undersigned, being duly authorised thereto, have signed this Protocol.

En foi de quoi, les soussignés, dûment autorisés à cet effet, ont signé le présent Protocole.

Sporządzono w Strasburgu dnia 17 marca 1978 r. w językach angielskim i francuskim, przy czym oba teksty są jednakowo autentyczne, w jednym egzemplarzu, który zostanie złożony w archiwach Rady Europy. Sekretarz Generalny Rady Europy prześle uwierzytelnione odpisy wszystkim państwom, które podpisały protokół i do niego przystąpiły.

Done at Strasbourg, this 17th day of March 1978, in English and in French, both texts being equally authoritative, in a single copy which shall remain deposited in the archives of the Council of Europe. The Secretary General of the Council of Europe shall transmit certified copies to each of the signatory and acceding States.

Fait à Strasbourg, le 17 mars 1978, en français et en anglais, les deux textes faisant également foi, en un seul exemplaire qui sera déposé dans les archives du Conseil de l'Europe. Le Secrétaire Général du Conseil de l'Europe en communiquera copie certifiée conforme à chacun des Etats signataires et adhérents.

Po zaznajomieniu się z powyższą konwencją i protokołem, w imieniu Rzeczypospolitej Polskiej oświadczam, że:

- konwencja powyższa i protokół zostały uznane za słuszne,
- zostały przyjęte, ratyfikowane i potwierdzone,
- będą one niezmiennie zachowywane, z uwzględnieniem zastrzeżenia do artykułu 5 ustęp 1 litery (a), (b) i (c) konwencji oraz oświadczeń dotyczących artykułu 7 ustęp 3 konwencji, artykułu 13 konwencji, artykułu 15 ustępy 2 i 6 konwencji, artykułu 16 ustęp 2 konwencji i artykułu 24 konwencji.

Na dowód czego wydany został akt niniejszy, opatrzony pieczęcią Rzeczypospolitej Polskiej.

Dano w Warszawie dnia 9 stycznia 1996 r.

Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej: *A. Kwaśniewski*

Minister Spraw Zagranicznych: *D. Rosati*

855

OŚWIADCZENIE RZĄDOWE

z dnia 5 lipca 1999 r.

w sprawie ratyfikacji przez Rzeczpospolitą Polską Europejskiej konwencji o pomocy prawnej w sprawach karnych, sporządzonej w Strasburgu dnia 20 kwietnia 1959 r., oraz Protokołu dodatkowego do tej konwencji, sporządzonego w Strasburgu dnia 17 marca 1978 r.

Podaje się niniejszym do wiadomości, że zgodnie z artykułem 27 ustęp 1 Europejskiej konwencji o pomocy prawnej w sprawach karnych, sporządzonej w Strasburgu dnia 20 kwietnia 1959 r., oraz zgodnie z artykułem 5 Protokołu dodatkowego do tej konwencji, sporządzonego w Strasburgu dnia 17 marca 1978 r., został złożony dnia 19 marca 1996 r. Sekretarzowi Generalnemu Rady Europy, jako depozytariuszowi, dokument ratyfikacji przez Rzeczpospolitą Polską wymienionych powyżej Konwencji i Protokołu dodatkowego.

W trakcie składania dokumentu ratyfikacyjnego dokonano, zgodnie z artykułem 5 ustęp 1 Konwencji, zgłoszenia zastrzeżenia do artykułu 5 ustęp 1 litera (a), (b) i (c) Konwencji w następującym brzmieniu:

„Rzeczpospolita Polska zastrzega możliwość wykonania wniosków rekwizycyjnych dotyczących przeszuwania lub zajęcia przedmiotów od spełnienia warunków wymienionych w artykule 5 ustęp 1 litera (a), (b) i (c) Konwencji”.

Równocześnie przekazano Sekretarzowi Generalnemu Rady Europy oświadczenia dotyczące niżej wymienionych artykułów Konwencji w następującym brzmieniu:

„Do artykułu 7 ustęp 3 Konwencji:

Doręczenia wezwania można odmówić, jeżeli do daty stawiennictwa pozostaje mniej niż 30 dni.

Do artykułu 13 Konwencji:

Przekazywane będą jedynie informacje podlegające ujawnieniu w Centralnym Rejestrze Skazanych.

Do artykułu 15 ustęp 2 i 6 Konwencji:

W każdym przypadku bezpośredniego przekazywania wniosków do organów sądowych kopię wniosku kieruje się do Ministerstwa Sprawiedliwości.

Do artykułu 16 ustęp 2 Konwencji:

Do wniosków i innych przekazywanych dokumentów należy załączyć ich tłumaczenie na język polski lub jeden z języków urzędowych Rady Europy; tłumaczenia dokumentów podlegających doręczeniu nie są wymagane, jeżeli doręczenie ma nastąpić przez zwykłe oddanie, w innym przypadku powinny być one tłumaczone na język polski, jeżeli adresat jest obywatelem polskim lub ma w Polsce stałe miejsce zamieszkania.

Do artykułu 24 Konwencji:

Dla celów niniejszej Konwencji za organy sądowe uważa się także organy prokuratury.”

Zgodnie z artykułem 27 ustęp 3 Konwencji i artykułem 5 ustęp 3 Protokołu dodatkowego weszły one w życie w stosunku do Rzeczypospolitej Polskiej dnia 17 czerwca 1996 r.

Jednocześnie podaje się do wiadomości, co następuje:

1. Europejska konwencja o pomocy prawnej w sprawach karnych, sporządzona w Strasburgu dnia 20 kwietnia 1959 r., weszła w życie, zgodnie z jej artykułem 27 ustęp 2, dnia 12 czerwca 1962 r., zaś Protokół dodatkowy do tej Konwencji, sporządzony w Strasburgu dnia 17 marca 1978 r., wszedł w życie, zgodnie z jego artykułem 5 ustęp 2, dnia 12 kwietnia 1982 r.

2. Następujące państwa stały się stronami Konwencji i Protokołu dodatkowego w niżej podanych datach:

W odniesieniu do Konwencji:

Austria	— dnia 31 grudnia 1968 r.
Belgia	— dnia 11 listopada 1975 r.
Bułgaria	— dnia 15 września 1994 r.
Czechy	— dnia 1 stycznia 1993 r.
Dania	— dnia 12 grudnia 1962 r.

Estonia	— dnia 27 lipca 1997 r.
Finlandia	— dnia 29 kwietnia 1981 r.
Francja	— dnia 21 sierpnia 1967 r.
Grecja	— dnia 12 czerwca 1962 r.
Hiszpania	— dnia 16 listopada 1982 r.
Irlandia	— dnia 26 lutego 1997 r.
Islandia	— dnia 18 września 1984 r.
Izrael	— dnia 26 grudnia 1967 r.
Liechtenstein	— dnia 26 stycznia 1970 r.
Litwa	— dnia 16 lipca 1997 r.
Luksemburg	— dnia 16 lutego 1977 r.
Łotwa	— dnia 31 sierpnia 1997 r.
Malta	— dnia 1 czerwca 1994 r.
Mołdowa	— dnia 5 maja 1998 r.
Niderlandy	— dnia 15 maja 1969 r.
Niemcy	— dnia 1 stycznia 1977 r.
Norwegia	— dnia 12 czerwca 1962 r.
Portugalia	— dnia 26 grudnia 1994 r.
Rumunia	— dnia 15 czerwca 1999 r.
Słowacja	— dnia 1 stycznia 1993 r.
Szwajcaria	— dnia 20 marca 1967 r.
Szwecja	— dnia 1 maja 1968 r.
Turcja	— dnia 22 września 1969 r.
Ukraina	— dnia 9 czerwca 1998 r.
Węgry	— dnia 11 października 1993 r.
Włochy	— dnia 12 czerwca 1962 r.
Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej	— dnia 27 listopada 1991 r.

W odniesieniu do Protokołu dodatkowego:

Austria	— dnia 31 lipca 1983 r.
Bułgaria	— dnia 15 września 1994 r.
Czechy	— dnia 17 lutego 1997 r.
Dania	— dnia 5 czerwca 1983 r.
Estonia	— dnia 27 lipca 1997 r.
Finlandia	— dnia 30 kwietnia 1985 r.
Francja	— dnia 2 maja 1991 r.
Grecja	— dnia 12 kwietnia 1981 r.
Hiszpania	— dnia 11 września 1991 r.
Islandia	— dnia 18 września 1984 r.
Irlandia	— dnia 26 lutego 1997 r.
Litwa	— dnia 16 lipca 1997 r.
Łotwa	— dnia 31 sierpnia 1997 r.
Niderlandy	— dnia 12 kwietnia 1982 r.
Niemcy	— dnia 6 czerwca 1991 r.
Norwegia	— dnia 11 marca 1987 r.
Portugalia	— dnia 27 kwietnia 1995 r.

Rumunia	— dnia 15 czerwca 1999 r.
Słowacja	— dnia 22 grudnia 1996 r.
Szwecja	— dnia 12 kwietnia 1982 r.
Turcja	— dnia 27 czerwca 1990 r.
Ukraina	— dnia 9 czerwca 1998 r.
Węgry	— dnia 11 października 1993 r.
Włochy	— dnia 24 lutego 1986 r.
Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej	— dnia 27 listopada 1991 r.

3. Równocześnie podaje się do wiadomości, że podczas składania dokumentów ratyfikacji lub przystąpienia zostały złożone przez następujące państwa podane niżej oświadczenia i zastrzeżenia:

W ODNIESIENIU DO KONWENCJI:

AUSTRIA

Zastrzeżenia i oświadczenia zawarte w dokumencie ratyfikacji złożonym dnia 2 października 1968 r. (oryginał w języku angielskim).

Zastrzeżenia

Artykuł 1 ustęp 1

Austria udzielać będzie pomocy prawnej jedynie w przypadkach dotyczących przestępstw podlegających karze także w myśl ustawodawstwa austriackiego i których ściganie leżałoby, w chwili wystąpienia o taką pomoc, w gestii organów sądowych.

Artykuł 2 litera (a)

W przypadkach, do których nie będzie się stosowała część I Protokołu dodatkowego do Europejskiej konwencji o pomocy prawnej w sprawach karnych, Republika Austrii stosować będzie artykuł 2 litera (a) Europejskiej konwencji o pomocy prawnej w sprawach karnych zgodnie z odpowiednim ustawodawstwem krajowym (Ustawa federalna z dnia 4 grudnia 1979 r. o ekstradycji i pomocy prawnej w sprawach karnych, BGB1 Nr 529/1979). W myśl sekcji 51 paragraf 1 wyżej wymienionej ustawy, udzielenie pomocy prawnej zostanie odmówione we wszystkich przypadkach, w których ekstradycja byłaby niemożliwa zgodnie z sekcjami 14 i 15 ustawy. Postanowienia te mają następujące brzmienie:

„Sekcja 14. Ekstradycja nie będzie dopuszczalna:

- 1) w przypadku przestępstw politycznych;
- 2) w przypadku innych przestępstw mających powody lub cele polityczne, chyba że po uwzględnieniu wszystkich okoliczności sprawy, a mianowicie sposobu, w jaki przestępstwo zostało popełnione, środków, jakich użyto lub grożono użyciem, powa-

gi wynikłych lub grożących konsekwencji, przypadków, gdy przestępczy charakter czynu bierze górę nad jego charakterem politycznym.

Sekcja 15. Ekstradycja nie będzie dopuszczalna w przypadku przestępstw, które w myśl ustawodawstwa austriackiego:

- 1) mają charakter wyłącznie wojskowy lub
- 2) polegają wyłącznie na łamaniu uregulowań w kwestii opłat, monopolu, ceł lub wymiany dewizowej albo reguł określających racjonowanie towarów lub handel zagraniczny.”

Artykuł 2 litera (b)

Do pojęcia „inne podstawowe interesy swego państwa” Austria włącza ochronę obowiązku zachowania tajemnicy, przewidzianą w ustawodawstwie austriackim.

Artykuł 11

W przypadkach, o jakich mowa w artykule 11 ustęp 1 litera (a), (b) i (c), przekazanie osoby zatrzymanej w charakterze świadka lub w celu konfrontacji nie będzie zezwolone.

Oświadczenia

Artykuł 5 ustęp 1

Austria uzależniać będzie wykonywanie wniosków rekwizycyjnych, dotyczących przeszukania lub zajęcia przedmiotów, od warunków wymienionych w literze (c).

Artykuł 7 ustęp 3

Austria nadawać będzie bieg wezwaniu do stawiennictwa kierowanego do osoby ściganej, przebywającej na terytorium austriackim, jedynie w przypadku, jeśli wezwanie to przekazane zostanie kompetentnym austriackim organom sądowym co najmniej na 30 dni przed terminem stawiennictwa.

Artykuł 16 ustęp 2

Z zastrzeżeniem uregulowań przewidzianych w artykule 16 ustęp 3, wnioski i dołączone do nich dokumenty, jeśli nie zostały sporządzone w języku niemieckim, francuskim lub angielskim, powinny być uzupełnione ich tłumaczeniem na jeden z wyżej wymienionych języków. Tłumaczenie wniosków, o których mowa w artykule 21 ustęp 1, nie będzie wymagane.

Artykuł 24

Dla celów niniejszej Konwencji Austria uznawać będzie za austriackie organy sądowe: Criminal Courts (sądy karne), Department of Public Prosecution (urząd prokuratorski) i Federal Ministry of Justice (Federalne Ministerstwo Sprawiedliwości).

BELGIA

Zastrzeżenia i oświadczenia złożone przy składaniu dokumentu ratyfikacyjnego w dniu 13 sierpnia 1975 r. (oryginał w języku francuskim).

Oświadczenie złożone przez Rząd belgijski przy podpisywaniu Konwencji zostaje zastąpione następującymi zastrzeżeniami i oświadczeniami:

Zastrzeżenia

(zgodnie z artykułem 23)

Artykuł 2

Rząd Królestwa Belgii zastrzega sobie możliwość nieuwzględnienia wniosku o pomoc prawną:

- a) jeśli istnieją poważne powody, aby sądzić, że odnosi się on do dochodzenia wszczętego w celu ścigania, karania lub dotknięcia w jakiś sposób podejrzanego ze względu na jego przekonania polityczne lub religijne, narodowość, rasę lub grupę ludnościową, do jakiej należy;
- b) w zakresie, w jakim wniosek odnosi się do ścigania lub postępowania, niezgodnych z zasadą *non bis in idem*;
- c) w zakresie, w jakim wniosek odnosi się do dochodzenia w sprawie czynów, z powodu których podejrzany jest ścigany w Belgii.

Artykuł 11

Rząd Królestwa Belgii nie będzie zezwalał na czasowe przekazywanie, o jakim mowa w artykule 11, z wyjątkiem przypadku, gdy chodzić będzie o osobę odbywającą karę na jego terytorium i jeśli względy specjalne nie staną temu na przeszkodzie.

Artykuł 22

Rząd Królestwa Belgii będzie powiadamiał o późniejszych środkach, o jakich mowa w artykule 22, jedynie w zakresie, w jakim organizacja jego rejestru skazanych na to pozwoli.

Artykuł 26

Ze względu na specjalne uregulowania istniejące między krajami Beneluksu, Rząd Królestwa Belgii nie przystępuje do artykułu 26 ustęp 1 i 3 w zakresie jego stosunków z Niderlandami i Luksemburgiem.

Rząd Królestwa Belgii zastrzega sobie możliwość niestosowania tych postanowień w zakresie jego stosunków z innymi państwami członkowskimi Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej.

Oświadczenia

Artykuł 5

Rząd Królestwa Belgii oświadcza, że wnioski rekwizycyjne dotyczące przeszukania lub zajęcia przedmio-

tów w Belgii nie będą wykonywane, z wyjątkiem przypadków, gdy odnosić się będą do czynów, które w myśl Europejskiej konwencji o ekstradycji mogą prowadzić do ekstradycji, oraz pod warunkiem, że belgijski sędzia zezwoli na ich wykonanie zgodnie z jego prawem krajowym.

Dopóki Europejska konwencja o ekstradycji nie będzie ratyfikowana przez Belgię, dopóty wnioski rekwizycyjne będą wykonywane jedynie, jeśli odnosić się będą do czynów mogących prowadzić do ekstradycji w rozumieniu ustawodawstwa belgijskiego.

Artykuł 24

Rząd Królestwa Belgii oświadcza, że jeśli idzie o Belgię, należy uważać za organy sądowe dla celów Konwencji: les membres du pouvoir judiciaire chargé de dire le droit (członków władzy sądowej, upoważnionych do stosowania prawa), les juges d'instruction (sędziów śledczych) i les membres du Ministère public (prokuratorów).

BUŁGARIA

Zastrzeżenia i oświadczenia złożone przy podpisaniu w dniu 30 września 1993 r. i potwierdzone przy składaniu dokumentu ratyfikacyjnego w dniu 17 czerwca 1994 r. (oryginał w języku francuskim).

Zastrzeżenia do artykułu 2

Republika Bułgarii oświadcza, że odmawiać będzie pomocy prawnej w przypadkach, gdy:

- popełniony czyn nie stanowi przestępstwa w myśl bułgarskiego prawa karnego;
- sprawca przestępstwa nie ponosi odpowiedzialności karnej na skutek amnestii;
- nie można powoływać się na odpowiedzialność karną ze względu na przedawnienie przewidziane w ustawie;
- po dokonaniu przestępstwa sprawca popadł w stan trwałych zaburzeń umysłowych, wykluczających odpowiedzialność karną;
- przeciw tej samej osobie za to samo przewinienie toczy się postępowanie karne albo istnieje wyrok wykonawczy, decyzja prokuratorska lub decyzja wykonawcza sądu zamykająca postępowanie.

Oświadczenie odnoszące się do artykułu 5 ustęp 1

Republika Bułgarii oświadcza, iż zastrzega sobie prawo wykonywania wniosków rekwizycyjnych, dotyczących przeszukania lub zajęcia przedmiotów jedynie w przypadkach wymienionych w artykule 5 ustęp 1 litery (a) i (c).

Oświadczenie odnoszące się do artykułu 7 ustęp 3

Republika Bułgarii oświadcza, że wezwanie do sta-
wiennictwa kierowane do osoby ściganej, przebywają-

cej na jej terytorium, powinno być przekazane kompetentnym organom najpóźniej na 50 dni przed ustaloną datą stawienia się danej osoby.

Zastrzeżenie do artykułu 13 ustęp 1

Wymóg uzyskania wyciągów z rejestru skazanych dotyczy jedynie informacji odnoszących się do spraw karnych bieżących w zakresie, w jakim dane te nie stanowią tajemnicy państwowej w myśl ustawodawstwa bułgarskiego.

Oświadczenie odnoszące się do artykułu 15 ustęp 6

Republika Bułgarii oświadcza, że wnioski o udzielenie pomocy prawnej oraz wnioski rekwizycyjne powinny być kierowane do Ministerstwa Sprawiedliwości.

Oświadczenie odnoszące się do artykułu 16 ustęp 2

Republika Bułgarii oświadcza, iż wymagać będzie, by wnioskowi o udzielenie pomocy prawnej oraz dokumentom załączonym towarzyszyło tłumaczenie na jeden z oficjalnych języków Rady Europy.

Oświadczenie odnoszące się do artykułu 24

Republika Bułgarii oświadcza, iż dla celów Konwencji za organy sądowe uważa: les tribunaux (sądy), le Parquet (prokuraturę) i Ministère de la Justice (Ministerstwo Sprawiedliwości).

REPUBLIKA CZESKA

Zastrzeżenie złożone w nocy werbalnej Stałego Przedstawiciela Federacyjnej Republiki Czech i Słowacji z dnia 13 lutego 1992 r., przekazanej Sekretarzowi Generalnemu przy podpisaniu w dniu 13 lutego 1992 r., potwierdzone w dokumencie ratyfikacyjnym złożonym w dniu 15 kwietnia 1992 r. i nocy werbalnej Stałego Przedstawiciela Federacyjnej Republiki Czech i Słowacji z dnia 15 kwietnia 1992 r., przekazanej Sekretarzowi Generalnemu przy składaniu dokumentu ratyfikacyjnego, i potwierdzone w liście Ministra Spraw Zagranicznych Republiki Czeskiej z dnia 1 stycznia 1993 r., zarejestrowanym w Sekretariacie Generalnym dnia 2 stycznia 1993 r.

W myśl artykułu 5 ustęp 1 litera (a) oraz artykułu 5 ustęp 1 litera (c) wykonanie wniosków rekwizycyjnych, dotyczących przeszukania lub zajęcia przedmiotów, uwarunkowane będzie wymogiem, by przestępstwo leżące u podstaw wniosku rekwizycyjnego podlegało karze zarówno w myśl prawa Strony wzywającej, jak i w myśl prawa Federacyjnej Republiki Czech i Słowacji oraz by wykonanie wniosku rekwizycyjnego było zgodne z prawem Federacyjnej Republiki Czech i Słowacji.

Oświadczenie złożone w nocy werbalnej Stałego Przedstawiciela Republiki Czeskiej z dnia 15 marca 1994 r., zarejestrowanej w Sekretariacie Generalnym dnia 16 marca 1994 r. (oryginał w języku angielskim).

W myśl artykułu 15 ustęp 6 Europejskiej konwencji o pomocy prawnej w sprawach karnych, wnioski rekwizycyjne dotyczące sprawy karnej powinny być kierowane do General Attorney Office of the Czech Republic (Urzędu Prokuratora Generalnego Republiki Czeskiej) — przed skierowaniem sprawy do sądu oraz do Ministry of Justice of the Czech Republic (Ministerstwa Sprawiedliwości Republiki Czeskiej) — po skierowaniu sprawy do sądu.

Zgodnie z Europejską konwencją o pomocy prawnej w sprawach karnych, wezwanie do stawiennictwa, skierowane do osoby oskarżonej przebywającej na terytorium Republiki Czeskiej, powinno być przekazane odnośnym organom Republiki Czeskiej co najmniej na 30 dni przed datą ustaloną dla stawiennictwa.

Organami sądowymi, odpowiedzialnymi za wprowadzenie w życie Europejskiej konwencji o pomocy prawnej w sprawach karnych, są General Attorney Office of the Czech Republic (Urząd Prokuratora Generalnego Republiki Czeskiej) oraz Ministry of Justice of the Czech Republic (Ministerstwo Sprawiedliwości Republiki Czeskiej).

Oświadczenie złożone w nocy werbalnej Stałego Przedstawiciela Republiki Czeskiej przekazanej Sekretarzowi Generalnemu przy składaniu dokumentu ratyfikacyjnego Protokołu dodatkowego do Konwencji w dniu 19 listopada 1996 r. (oryginał w języku angielskim).

Stosownie do artykułu 24 Europejskiej konwencji o pomocy prawnej w sprawach karnych i artykułu 8 Protokołu dodatkowego, oświadczam, że dla celów Konwencji i Protokołu dodatkowego następujące organy będą uważane za organy sądowe: Office of the Supreme Prosecutor of the Czech Republic (Urząd Prokuratora Generalnego Republiki Czeskiej), the District and Regional Offices of the Prosecutors (urzędy prokuratorów okręgowych i regionalnych), Town Prosecutor's Office in Prague (Prokuratura Miejska w Pradze), Ministry of Justice of the Czech Republic (Ministerstwo Sprawiedliwości Republiki Czeskiej), District and Regional Courts and Town Court in Prague (sądy okręgowe i rejonowe oraz Sąd Miejski w Pradze).

DANIA

Zastrzeżenia i oświadczenia złożone w liście Ministra Spraw Zagranicznych z dnia 30 sierpnia 1962 r., przekazanym Sekretarzowi Generalnemu przy składaniu dokumentu ratyfikacyjnego w dniu 13 września 1962 r. (oryginał w języku francuskim).

Artykuł 2

Pomoc prawna będzie mogła być odmówiona, jeśli organy sądowe Danii lub państwa trzeciego wszczęły postępowanie sądowe przeciw oskarżonemu za przestępstwo, które było motywem ścigania w państwie wzywającym, lub jeśli oskarżony został skazany albo uniewinniony prawomocnym wyrokiem organów sądowych Danii lub państwa trzeciego w sprawie o prze-

stępstwo, które było powodem ścigania w państwie wzywającym, lub jeśli wyżej wymienione organy zdecydowały o niewszczygnięciu ścigania albo o zakończeniu ścigania w sprawie tego samego przestępstwa.

Artykuł 3 ustęp 2

Wniosek o przesłuchanie świadka lub biegłego pod przysięgą będzie mógł być odrzucony, jeśli kompetentny sąd duński nie uzna składania przysięgi za konieczne.

Artykuł 7 ustęp 1

Wniosek o doręczenie inne niż przez zwykłe oddanie pisma adresatowi może być odrzucony.

Artykuł 11 ustęp 2

Rząd duński zgłasza zastrzeżenia do całej tej klauzuli.

Artykuł 13 ustęp 1

Wymóg przekazania wyciągów z rejestru skazanych na mocy tego postanowienia odnosi się jedynie do akt karnych osób oskarżonych lub ściganych.

Artykuł 13 ustęp 2

Rząd duński zgłasza zastrzeżenia do całej tej klauzuli.

Oświadczenia

Artykuł 5 ustęp 1

Wniosek o przeszukanie lub zajęcie przedmiotów będzie mógł być odrzucony, jeśli warunki, o jakich mowa w literach (a) oraz (c) ustępu 1 artykułu 5 nie zostaną spełnione.

Artykuł 7 ustęp 3

Wezwanie do stawienia, mające być przekazane osobie ściganej, przebywającej na terytorium duńskim, powinno być przesłane kompetentnym organom duńskim co najmniej na 30 dni przed datą ustaloną dla stawienia się danej osoby.

Artykuł 16 ustęp 2

Wnioskom i załączonym do nich dokumentom, pochodzącym z krajów innych niż Austria, Francja, Republika Federalna Niemiec, Irlandia, Norwegia, Szwecja lub Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej, powinny towarzyszyć tłumaczenia na język duński lub na jeden z oficjalnych języków Rady Europy. Co się tyczy ważniejszych dokumentów, zastrzega się prawo wymagania w specyficznych przypadkach ich tłumaczenia na język duński lub dokonania tłumaczenia na język duński na koszt państwa wzywającego.

Artykuł 24

Określenie „organy sądowe” oznacza w Danii les tribunaux (sądy) i le Ministère Public (prokuraturę),

która w myśl Kodeksu organizacji sądownictwa i postępowania sądowego obejmuje: Ministère de la Justice (Ministerstwo Sprawiedliwości), le Procureur Général (Prokuratora Generalnego), les Procureurs (prokuratorów), le Préfet de la Police à Copenhague (Prefekta policji w Kopenhadze) oraz Commissaires de Police (komisarzy policji).

Artykuł 26

Protokół o pomocy prawnej zawarty 26 czerwca 1957 r. między Danią, Norwegią i Szwecją pozostaje w mocy.

ESTONIA

Zastrzeżenia i oświadczenia zawarte w dokumencie ratyfikacyjnym, złożonym w dniu 28 kwietnia 1997 r. (oryginał w języku angielskim).

1. Stosownie do artykułu 23 ustęp 1 i artykułu 2 Konwencji, Republika Estonii zastrzega sobie prawo odmowy udzielenia swej pomocy w przypadku, gdy wniosek dotyczy czynu, który nie jest uważany za przestępstwo zgodnie z estońskim prawem.
2. Stosownie do artykułu 5 ustęp 1 Konwencji, Republika Estonii oświadcza, że nie będzie wykonywała rekwizycji dotyczących przeszukania lub zajęcia własności na warunkach przewidzianych w artykule 5 ustęp 1 litery (a) i (e).
3. Stosownie do artykułu 7 ustęp 3 Konwencji, Republika Estonii oświadcza, że wniosek o przesłuchanie osoby oskarżonej, znajdującej się na estońskim terytorium, musi być przekazany nie później niż 40 dni przed datą procesu.
4. Stosownie do artykułu 15 ustęp 6 Konwencji, Republika Estonii oświadcza, że odpis rekwizycji skierowanej bezpośrednio do jej organów sądowych powinien być przesłany do Ministerstwa Sprawiedliwości.
5. Stosownie do artykułu 16 ustęp 2 Konwencji, Republika Estonii oświadcza, że wnioski i dołączone do nich dokumenty, skierowane do organów estońskich, powinny być zaopatrzone w przekłady na język angielski.
6. Stosownie do artykułu 23 ustęp 1 Konwencji, Republika Estonii będzie udzielać informacji, o których mowa w art. 22, jedynie na konkretne żądanie.
7. Stosownie do artykułu 24 Konwencji, Republika Estonii oświadcza, że dla celów tej Konwencji organami sądowymi w Estonii będą sądy, Urząd Prokuratora Państwa, Ministerstwo Sprawiedliwości i Ministerstwo Spraw Zagranicznych.

FINLANDIA

Zastrzeżenia i oświadczenia złożone w liście Stałego Przedstawiciela Finlandii z dnia 9 marca 1994 r., zarejestrowane w Sekretariacie Generalnym w dniu 10 marca 1994 r. (oryginał w języku angielskim).

Zastrzeżenia

Artykuł 2

Finlandia oświadcza, że pomoc prawna będzie mogła być odmówiona:

- a) jeśli przestępstwo jest przedmiotem dochodzenia wszczętego w Finlandii lub w państwie trzecim;
- b) jeśli osobie oskarżonej w państwie wzywającym wytoczono w Finlandii lub państwie trzecim proces sądowy lub jeśli została wyrokiem prawomocnym skazana lub uniewinniona;
- c) jeśli kompetentne organy w Finlandii lub państwie trzecim zdecydowały o odstąpieniu od śledztwa lub postępowania sądowego albo o ich niewszczytaniu za dane przestępstwo;
- d) jeśli ściganie lub wykonanie wyroku przedawniło się na mocy prawa fińskiego.

Artykuł 11

Finlandia oświadcza, że pomoc, o której mowa w artykule 11, nie będzie mogła być udzielona w Finlandii.

Oświadczenia

Artykuł 5

Finlandia oświadcza, że uzależniać będzie wykonanie wniosków rekwizycyjnych, dotyczących przeszukania lub zajęcia przedmiotów, o których mowa w artykule 5, od warunków wymienionych w literach (a) oraz (c) tego artykułu.

Artykuł 7 ustęp 3

Finlandia oświadcza, że przekazanie wezwania do stawienia osobie przebywającej na jej terytorium będzie mogło być odmówione, jeśli wezwanie to nie zostało przesłane kompetentnym organom fińskim co najmniej na 30 dni przed datą ustaloną dla stawienia się.

Artykuł 16 ustęp 1

Finlandia oświadcza, że wnioski i dołączone do nich dokumenty powinny być zredagowane w języku fińskim, szwedzkim, duńskim lub norweskim albo też angielskim, francuskim lub niemieckim, w przeciwnym przypadku powinny im towarzyszyć tłumaczenia na jeden z wyżej wymienionych języków.

Artykuł 22

Finlandia oświadcza, że informować będzie inne Umawiające się Strony o orzeczeniach skazujących, o których mowa w artykule 22 Konwencji, jedynie w zakresie, w jakim dane te będą mogły być pobierane z rejestru skazanych w wykonaniu ustawy o rejestrze skazanych z dnia 20 sierpnia 1993 r. (770/93). Finlandia nie będzie notyfikować późniejszych środków podjętych po skazaniu.

Artykuł 24

Finlandia oświadcza, iż dla celów Konwencji za organy sądowe w Finlandii uważane są:

- Ministry of Justice (Ministerstwo Sprawiedliwości),
- sądy pierwszej instancji (karajaoikeus/tingsratt), sądy apelacyjne (hovioikeus/hovratt) oraz Sąd Najwyższy (korkein oikeus/hogsta domstolen),
- the public prosecutors (prokuratorzy),
- władze policyjne, władze celne, a także członkowie policji granicznej w ich zakresie kompetencyjnym organów właściwych do prowadzenia karnego postępowania przygotowawczego, zgodnie z ustawą o karnym dochodzeniu przygotowawczym z dnia 30 kwietnia 1987 r. (449/87).

FRANCJA

Zastrzeżenia i oświadczenia złożone przy podpisaniu w dniu 28 kwietnia 1961 r. (oryginał w języku francuskim).

Rząd francuski oświadcza, że ze względu na wewnętrzną organizację i funkcjonowanie rejestru skazanych we Francji organy będące za niego odpowiedzialne nie są w stanie automatycznie informować Umawiające się Strony niniejszej Konwencji, w myśl artykułu 22, o środkach późniejszych zaistniałych po skazaniu ich obywateli, takich jak ułaskawienie, rehabilitacja lub amnestia, a będących przedmiotem wpisu do rejestru skazanych.

Niemniej Rząd francuski zapewnia, że organy te, gdy tylko zostaną o to poproszone w poszczególnych przypadkach, w miarę możliwości wyjaśnią Umawiającym się Stronom sytuację ich obywateli z punktu widzenia prawa karnego.

Rząd francuski oświadcza, że za francuskie organy sądowe dla celów niniejszej Konwencji powinny być uważane następujące organy:

- les Premiers Présidents, Présidents, Conseillers et Juges des juridictions répressives (pierwsi przewodniczący, przewodniczący, radcowie i sędziowie sądów karnych);
- les Juges d'instruction (sędziowie śledczy) wyżej wymienionego sądownictwa;
- les membres du Ministère public (członkowie zespołów prokuratorskich) przy tym sądownictwie, mianowicie:
 - les Procureurs Généraux (prokuratorzy generalni),
 - les Avocats Généraux (adwokaci oskarżenia),
 - les Substituts des Procureurs Généraux (zastępcy prokuratorów generalnych),
 - les Procureurs de la République et leurs Substituts (prokuratorzy Republiki i ich zastępcy),

- les Représentants du Ministère public auprès des tribunaux de police (prokuratorzy przy trybunałach policji),
- les Commissaires du Gouvernement près les tribunaux des forces armées (komisarze rządowi przy trybunałach wojskowych).

Oświadczenie złożone przy podpisaniu w dniu 28 kwietnia 1961 r. (oryginał w języku francuskim).

Co się tyczy terytorialnego zakresu działania Konwencji, określenie „Algieria” wzmiankowane w artykule 25 ustęp 2 powinno być rozumiane jako obejmujące departamenty algierskie i saharyjskie, a zatem odnoszące się do departamentów Oasis i Saoura.

Oświadczenie zawarte w dokumencie ratyfikacyjnym, złożonym w dniu 23 maja 1967 r. (oryginał w języku francuskim).

Składając niniejszy dokument ratyfikacyjny, Rząd Republiki Francuskiej oświadcza:

- 1) iż potwierdza swoje zastrzeżenie i swoje oświadczenie złożone przy podpisaniu niniejszej Konwencji w dniu 28 kwietnia 1961 r., dotyczące, po pierwsze, wymiany wyciągów z rejestru skazanych (artykuł 22), a po drugie, organów sądowych, uważanych za takowe dla celów Konwencji (artykuł 24);
- 2) iż korzysta z:
 - a) możliwości przewidzianej w artykule 7 ustęp 3 i w konsekwencji tego uściśla, że wezwania do stawienia, kierowane do osób ściganych przebywających na terytorium francuskim, powinny być przesłane organom francuskim co najmniej na 30 dni przed datą ustaloną dla stawienia się tych osób;
 - b) możliwości przewidzianej w artykule 15 ustęp 6 w celu wykonania artykułu 15 ustęp 2 oraz 4 w taki sposób, by postanowienia obu ustępów miały zastosowanie jak następuje:

Artykuł 15 ustęp 2: w przypadku nagłej konieczności, gdy wnioski rekwizycyjne, o których mowa w artykułach 3, 4 i 5, będą kierowane bezpośrednio przez organy sądowe Strony wzywającej do organów sądowych Strony wezwanej, kopia tych wniosków powinna być przesłana równocześnie do Ministerstwa Sprawiedliwości Strony wezwanej.

Artykuł 15 ustęp 4: wnioski o pomoc prawną, inne niż przewidziane w artykule 15 ustęp 1 oraz 3, a mianowicie wnioski o wszczęte dochodzenia przygotowawczego przed ściganiem, powinny być kierowane przez Ministerstwo Sprawiedliwości Strony wzywającej do Ministerstwa Sprawiedliwości Strony wezwanej i odsyłane tym samym kanałem;

- 3) iż Europejska konwencja o pomocy prawnej w sprawach karnych nie będzie miała zastosowania do Algierii, mimo postanowień zamieszczonych w artykule 25 ustęp 2, gdyż kraj ten uzyskał niepodległość po podpisaniu tej Konwencji przez Rząd francuski.

GRECJA

Zastrzeżenie złożone przy podpisaniu w dniu 20 kwietnia 1959 r. (oryginał w języku francuskim).

Artykuł 4 i 11

Rząd grecki zgłasza formalne zastrzeżenia do artykułów 4 i 11 Konwencji, gdyż ich zaakceptowanie byłoby sprzeczne z artykułami 97 i 459 greckiego kodeksu postępowania karnego.

HISZPANIA

Zastrzeżenia i oświadczenia zawarte w dokumencie ratyfikacyjnym złożonym w dniu 18 sierpnia 1982 r. (oryginał w języku francuskim).

Artykuł 5 ustęp 1

Hiszpania zastrzega sobie możliwość wykonania wniosków rekwizycyjnych, dotyczących przeszukania lub zajęcia przedmiotów, uzależniając je od następujących warunków:

- a) przestępstwo, będące motywem wniosku rekwizycyjnego, musi podlegać karze według prawa hiszpańskiego;
- b) przestępstwo, będące motywem wniosku rekwizycyjnego, musi zakładać możliwość ekstradycji w myśl prawa hiszpańskiego;
- c) wykonanie wniosku rekwizycyjnego musi być zgodne z prawem hiszpańskim.

Artykuł 7 ustęp 3

Hiszpania oświadcza, że dla celów przewidzianych w artykule 7 ustęp 3 konwencji termin wspomniany w tych postanowieniach powinien wynosić co najmniej 30 dni.

Artykuł 15 ustęp 6

Hiszpania oświadcza, że jeśli z uwagi na pilność wniosek rekwizycyjny organu sądowego Strony wzywającej jest kierowany bezpośrednio do organu sądowego, kopia wniosku rekwizycyjnego musi być również przesłana do Ministerstwa Sprawiedliwości Hiszpanii.

Artykuł 16 ustęp 2

Hiszpania zastrzega sobie możliwość wymagania, by wnioskowi o udzielenie pomocy prawnej oraz załączonym do nich dokumentom, jakie będą do niej kierowane, towarzyszyło ich tłumaczenie na język hiszpański, należycie uwierzytelnione.

Artykuł 22

Hiszpania zastrzega sobie prawo nieinformowania innych zainteresowanych Stron o poprzednich zatartych karach w przypadku obywateli hiszpańskich.

Artykuł 24

Hiszpania oświadcza, że dla celów Konwencji powinny być uważane za organy sądowe:

- a) les juges et tribunaux de droit commun (sędziowie i sądy powszechne);
- b) les membres du Ministère public (prokuratura);
- c) les autorités judiciaires militaires (wojskowe organy sądowe).

Oświadczenie złożone w liście Stałego Przedstawiciela Hiszpanii z dnia 5 czerwca 1987 r. (oryginał w języku francuskim).

W nawiązaniu do postanowień artykułu 15 ustęp 6 Europejskiej konwencji o pomocy prawnej w sprawach karnych, mam zaszczyt poinformować Pana, że w tym względzie hiszpańskim naczelnym organem będzie od-tąd: Secretario General Técnico — Ministerio de Justicia — San Bernardo 47 — 28015 MADRID, Espagne.

IRLANDIA

Zastrzeżenia i oświadczenia zawarte w dokumencie ratyfikacyjnym, złożonym w dniu 28 listopada 1996 r. (oryginał w języku angielskim).

Zastrzeżenia**Artykuł 2**

Rząd Irlandii zastrzega sobie prawo nieuwzględnienia wniosku o pomoc prawną, jeśli postępowanie sądowe zostało wszczęte lub zakończone w Irlandii lub w państwie trzecim przeciwko osobie, której dotyczy wniosek o pomoc prawną w sprawie o to samo przestępstwo, które było powodem ścigania w państwie wzywającym tej osoby.

Rząd Irlandii zastrzega sobie prawo do przekazywania informacji lub środków dowodowych w odpowiedzi na wniosek o udzielenie pomocy, pod warunkiem że przekazane informacje lub środki dowodowe nie będą, bez jego zgody, wykorzystane dla celu nie wyszczególnionego we wniosku.

Artykuł 3

Rząd Irlandii zastrzega sobie prawo odmowy przesłuchiwania świadka lub przekazania akt lub innych dokumentów, w przypadkach gdy prawo Irlandii uznaje w tej mierze zwolnienie z przekazywania zeznań ze względu na przywilej, nieobligatoryjność lub inny wyjątek.

Artykuł 11 ustęp 2

Rząd Irlandii nie może wyrażać zgody na wnioski o pomoc prawną na podstawie artykułu 11 ustęp 2, dotyczące tranzytu osoby pozbawionej wolności przez terytorium Irlandii.

Artykuł 21

Rząd Irlandii zastrzega sobie prawo niestosowania artykułu 21.

Artykuł 22

Rząd Irlandii będzie powiadamiał o orzeczeniach skazujących lub późniejszych środkach, o jakich mowa w artykule 22, jedynie w zakresie, w jakim organizacja jego rejestru skazanych na to pozwoli.

Oświadczenia**Artykuł 5 ustęp 1**

Rząd Irlandii zastrzega sobie prawo wykonania wniosku rekwizycyjnego, dotyczącego przeszukania lub zajęcia przedmiotów, jeśli zostaną spełnione następujące warunki:

- a) przestępstwo, będące powodem wniosku rekwizycyjnego, podlega karze zarówno zgodnie z prawem państwa wzywającego, jak i prawa Irlandii, oraz
- b) wykonanie wniosku rekwizycyjnego jest zgodne z prawem Irlandii.

Artykuł 15 ustęp 1

W odniesieniu do Rządu Irlandii odestania do „Ministerstwa Sprawiedliwości” dla celów artykułu 11 ustęp 2, artykułu 15 ustęp 1, 3 i 6, artykułu 21 ustęp 1 oraz artykułu 22 odnoszą się do the Department of Justice (Departamentu Sprawiedliwości).

Artykuł 15 ustęp 6

Zgodnie z artykułem 15 ustęp 6 Rząd Irlandii oświadcza, że wnioski o udzielenie pomocy prawnej powinny być kierowane do the Department of Justice (Departamentu Sprawiedliwości).

Artykuł 16 ustęp 2

Zgodnie z artykułem 16 ustęp 2 Rząd Irlandii zastrzega sobie prawo wymagania, aby wnioski rekwizycyjne i załączone do nich dokumenty były uzupełnione tłumaczeniem na język irlandzki lub angielski.

Artykuł 24

Zgodnie z artykułem 24 Rząd Irlandii oświadcza, że dla celów Konwencji następujące organy będą uważane za organy sądowe:

- the District Court (sąd rejonowy),
- the Circuit Court (sąd okręgowy),
- the High Court (sąd wyższy),
- a Special Criminal Court (specjalny sąd karny),
- the Court of Criminal Appeal (Apelacyjny Sąd Karny),
- the Supreme Court (Sąd Najwyższy),
- the Attorney General of Ireland (Prokurator Generalny Irlandii),
- the Director of Public Prosecutions (Dyrektor urzędu oskarżyciela publicznego),
- the Chief State Solicitor (Szef Prokuratorii).

ISLANDIA

Zastrzeżenia zawarte w dokumencie ratyfikacyjnym, złożonym w dniu 20 czerwca 1984 r. (oryginał w języku angielskim).

Artykuł 1 ustęp 1

Islandia udzielać będzie pomocy prawnej jedynie w postępowaniach dotyczących przestępstw podlegających karze również na mocy prawa islandzkiego. Pomoc prawna może być odmówiona:

- a) jeśli organy sądowe Islandii lub państwa trzeciego wszczęły postępowanie sądowe przeciwko osobie oskarżonej o przestępstwo będące przyczyną ścigania w państwie wzywającym lub
- b) jeśli osoba oskarżona została skazana lub uniewinniona prawomocnym wyrokiem organów sądowych Islandii lub państwa trzeciego w sprawie o przestępstwo, które było przyczyną ścigania w państwie wzywającym, lub
- c) jeśli organy sądowe Islandii albo państwa trzeciego zdecydowały o zakończeniu ścigania lub o niewszczygnięciu takowego w odniesieniu do przestępstwa, które było przyczyną ścigania w państwie wzywającym.

Artykuł 13 ustęp 1

Wymóg przekazywania wyciągów z rejestru skazanych i wszelkich informacji z nim związanych, w myśl tego postanowienia, dotyczy jedynie akt sprawy karnej osoby ściganej za przestępstwo w państwie wzywającym.

Oświadczenia zawarte w liście Stałego Przedstawiciela Islandii, przekazany przy składaniu dokumentu ratyfikacyjnego (oryginał w języku angielskim).

Artykuł 5 ustęp 1

Wniosek o przeszukanie lub zajęcie przedmiotów będzie mógł być odrzucony, jeśli warunki wymienione w artykule 5 ustęp 1 litery (a), (b) oraz (c) nie będą spełnione.

Artykuł 7 ustęp 3

Wezwanie do stawiennictwa, dotyczące osoby ściganej, przebywającej na terytorium Islandii, powinno być przekazane kompetentnym organom islandzkim co najmniej na 50 dni przed datą ustaloną dla stawienia się.

Artykuł 15 ustęp 6

Wszystkie wnioski o udzielenie pomocy prawnej, sporządzone w oparciu o Konwencję, adresowane do Islandii, powinny być kierowane do jej Ministerstwa Sprawiedliwości.

Artykuł 16 ustęp 2

Wnioskom i załączonym do nich dokumentom sporządzonym w innym języku niż islandzki, duński, an-

gielski, norweski lub szwedzki powinny towarzyszyć tłumaczenie na język islandzki lub angielski.

Artykuł 24

Dla celów Konwencji określenie „organy sądowe” oznacza w Islandii: Ministry of Justice (Ministerstwo Sprawiedliwości), courts (sądy), the State Prosecutor (Prokuraturę Państwa) i Chiefs of Police (szefów policji).

IZRAEL

Oświadczenia i zastrzeżenia zawarte w dokumencie przystąpienia, złożonym w dniu 27 września 1967 r. (oryginał w języku angielskim).

Artykuł 7 ustęp 3

Wezwanie do stawiennictwa, dotyczące osoby ściganej, przebywającej na terytorium Izraela, powinno być przekazane jego organom nie później niż 40 dni przed datą ustaloną dla stawiennictwa.

Oświadczenie złożone w nocy werbalnej Ministra Spraw Zagranicznych Izraela z dnia 27 stycznia 1999 r., zarejestrowanej w Sekretariacie Generalnym w dniu 8 lutego 1999 r. (oryginał w języku angielskim).

Artykuł 15 ustęp 6

Wszelkie wnioski i inne informacje, o jakich mowa w Konwencji, powinny być przekazywane do Izraela na następujący adres:

Ministry of Justice, Directorate of Courts, Department of Legal Assistance to Foreign Countries, P.O.Box 34/42-91340 Jerusalem.

Artykuł 24

Dla celów Konwencji następujące organy będą uważane w Państwie Izrael za organy sądowe:

- any competent court or tribunal (każdy właściwy sąd lub trybunał),
- the Attorney General of the State of Israel (Prokurator Generalny Państwa Izrael),
- the State Attorney of the State of Israel (Adwokat Państwa Izrael),
- the Director of the Department of International Affairs of the Ministry of Justice (Dyrektor Departamentu Spraw Międzynarodowych Ministerstwa Sprawiedliwości).

Zastrzeżenia

Artykuł 16

Izrael będzie wymagał, by wnioskom i załączonym dokumentom skierowanym do niego towarzyszyło ich tłumaczenie na język hebrajski, angielski lub francuski.

Artykuł 22

Izrael nie przyjmuje zobowiązania automatycznego powiadamiania o „późniejszych środkach”, o jakich mowa w art. 22, lecz nie będzie szczydził wysiłków w tym kierunku.

LIECHTENSTEIN

Oświadczenia zawarte w dokumencie przystąpienia złożonym w dniu 28 października 1969 r. (oryginał w języku francuskim).

Artykuł 5 ustęp 1

Rząd Księstwa Liechtenstein oświadcza, że Księstwo Liechtenstein uzależniać będzie wykonanie wniosku rekwizycyjnego, dotyczącego zastosowania jakiegokolwiek środka przymusu, od warunku wymienionego w artykule 5 ustęp 1 litera (a) Konwencji.

Artykuł 16 ustęp 2

Księstwo Liechtenstein wymaga, by wnioski rekwizycyjne i załączone do nich dokumenty, kierowane do organów Liechtensteinu, sporządzone w języku innym niż niemiecki, z wyjątkiem wniosków o stawienie się przed sądem, były uzupełnione tłumaczeniem na ten język.

LITWA

Zastrzeżenia i oświadczenia zawarte w dokumencie ratyfikacyjnym, złożonym w dniu 17 kwietnia 1997 r. (oryginał w języku angielskim).

W odniesieniu do artykułu 2 Konwencji:

Republika Litwy zastrzega sobie prawo odmowy wykonania wniosku, o ile on dotyczy:

- a) przestępstwa, które nie jest kwalifikowane jako „crime” i które jako takie nie jest karalne zgodnie z litewskim prawem;
- b) przestępstwa, w stosunku do którego wszczęto postępowanie karne w Republice Litwy lub w państwie trzecim;
- c) przestępstwa, w odniesieniu do którego organy sądowe Republiki Litwy bądź zrezygnowały ze ścigania, bądź zaprzestały postępowania karnego.

W odniesieniu do artykułu 5 ustęp 1 Konwencji:

Republika Litwy zastrzega sobie prawo wykonania rekwizycji, dotyczącej przeszukania lub zajęcia własności, w zależności od warunków wymienionych pod literami (a), (b) i (c) tego postanowienia.

W odniesieniu do artykułu 13 Konwencji:

Republika Litwy oświadcza, że wyciągi i informacje z rejestru skazanych będą przekazywane jedynie w przypadku, gdy zapis dotyczy osoby, przeciwko której wdrożono postępowanie karne.

W odniesieniu do artykułu 15 ustęp 6 Konwencji:

Republika Litwy zastrzega sobie prawo domagania się, aby wnioski i dołączone do nich dokumenty były skierowane do niej w języku litewskim lub aby im towarzyszyły przekłady na jeden z oficjalnych języków Rady Europy; w przypadku ich braku Republika Litwy będzie domagała się zwrotu wydatków poniesionych na sporządzenie tłumaczeń.

W odniesieniu do artykułu 24 Konwencji:

Republika Litwy oświadcza, że dla celów Konwencji następujące organy będą uważane za organy sądowe: Ministerstwo Sprawiedliwości Republiki Litwy, Urząd Prokuratora Generalnego Republiki Litwy, sądy Litwy, z wyjątkiem Sądu Konstytucyjnego.

LUKSEMBURG

Zastrzeżenia i oświadczenia zawarte w liście Stałego Przedstawiciela przy Radzie Europy z dnia 16 listopada 1976 r., przekazany Sekretarzowi Generalnemu przy składaniu dokumentu ratyfikacyjnego w dniu 18 listopada 1976 r. (oryginał w języku francuskim).

Artykuł 2

Rząd Wielkiego Księstwa Luksemburga zastrzega sobie możliwość nienadawania biegu wnioskowi o pomoc prawną:

- a) jeśli istnieją poważne powody, by sądzić, że odnosi się on do śledztwa wszczętego w celu ścigania, karania lub dotknięcia w inny sposób osoby oskarżonej z powodu jej przekonań politycznych lub religijnych, narodowości, rasy lub przynależności do grupy ludnościowej;
- b) w zakresie, w jakim wniosek odnosi się do ścigania lub do postępowania, niezgodnych z zasadą *non bis in idem*;
- c) w zakresie, w jakim wniosek odnosi się do śledztwa w sprawie czynów, z których powodu osoba oskarżona jest ścigana w Wielkim Księstwie Luksemburga.

Artykuł 11

Rząd Wielkiego Księstwa Luksemburga nie udzieli zgody na czasowe przekazanie, o jakim mowa w artykule 11, z wyjątkiem przypadku, gdy odnośna osoba odbywa karę na jego terytorium, oraz jeśli względy specjalne nie staną temu na przeszkodzie.

Artykuł 16

Rząd Wielkiego Księstwa Luksemburga będzie wymagał, by wnioskowi o udzielenie pomocy prawnej oraz załączonym do nich dokumentom, które będą do niego kierowane, towarzyszyło ich tłumaczenie na język francuski, niemiecki bądź angielski.

Artykuł 22

Rząd Wielkiego Księstwa Luksemburga będzie informował o późniejszych środkach, o jakich mowa w artykule 22, jedynie w zakresie, w jakim pozwoli na to organizacja jego rejestru skazanych.

Artykuł 26

Ze względu na specjalne uregulowania, obowiązujące w stosunkach między krajami Beneluksu, Rząd Wielkiego Księstwa Luksemburga nie akceptuje artykułu 26 ustępy 1 i 3 w zakresie jego stosunków z Niderlandami i Belgią.

Rząd Wielkiego Księstwa Luksemburga zastrzega sobie możliwość niestosowania się do tych postanowień w zakresie jego stosunków z innymi państwami członkowskimi Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej.

Oświadczenia**Artykuł 5**

Rząd Wielkiego Księstwa Luksemburga oświadcza, że wnioski rekwizycyjne dotyczące przeszukania lub zajęcia przedmiotów w Wielkim Księstwie Luksemburga nie będą wykonywane, z wyjątkiem przypadków, gdy odnosić się będą do zdarzeń, które, na mocy Europejskiej konwencji o ekstradycji, mogą prowadzić do ekstradycji, oraz pod warunkiem, że luksemburski sędzia zezwoli na ich wykonanie zgodnie z prawem krajowym.

Artykuł 24

Rząd Wielkiego Księstwa Luksemburga oświadcza, że w odniesieniu do Wielkiego Księstwa Luksemburga przez pojęcie „organy sądowe” dla celów Konwencji rozumieć należy: les membres du pouvoir judiciaire chargés de dire le droit (członków władz sądowych upoważnionych do stosowania prawa), les juges d’instruction (sędziów śledczych) i les membres du Ministère public (prokuratorów).

ŁOTWA

Oświadczenia zawarte w trzech notach werbalnych Ministra Spraw Zagranicznych z 2 czerwca 1997 r.

Stosownie do artykułu 15 ustęp 6 Konwencji, Republika Łotwy oświadcza, że wnioski o pomoc należy wysłać poprzez:

- the Ministry of Interior (Ministerstwo Spraw Wewnętrznych) — podczas poprzedzającego proces śledztwa, do czasu sformułowania oskarżenia; Raina blvd 6, Riga, LV-1533, Latvia; Fax: 371.2.223853, Tel.: 371.2.219263;
- General Prosecutors Office (Urząd Prokuratora Generalnego) — podczas poprzedzającego proces śledztwa do czasu przedłożenia sprawy sądowi;

O. Kalpaka blvd 6,
Riga, LV-1801, Latvia;
Fax: 371.7.212231, Tel.: 371.7.320085;

- The Ministry of Justice (Ministerstwo Sprawiedliwości) — podczas procesu; Brivibas blvd 36, Riga, LV-1536, Latvia; Fax: 371.7.285575, Tel.: 371.7.280437, 371.7.282607.

Stosownie do artykułu 16 ustęp 2 Konwencji, Republika Łotwy wymaga, aby wnioski i dołączone do nich dokumenty przesłane były wraz z przekładem na język angielski.

Stosownie do artykułu 24 Konwencji, Republika Łotwy określa, że dla celów Konwencji sądy, Urząd Prokuratora Generalnego oraz policja uważane będą za organy sądowe.

MALTA

Zastrzeżenia i oświadczenia, złożone przy podpisywaniu w dniu 6 września 1993 r. i potwierdzone przy składaniu dokumentu ratyfikacyjnego w dniu 13 marca 1994 r. (oryginał w języku angielskim).

Artykuł 2

Rząd Malty zastrzega sobie prawo odmowy udzielenia pomocy prawnej, jeśli osoba będąca przedmiotem wniosku o pomoc została skazana lub uniewinniona na Malcie za przestępstwo, wynikające z tego samego zdarzenia, które spowodowało wszczęcie postępowania przeciw tej osobie w Państwie wzywającym.

Artykuł 3

Rząd Malty zastrzega sobie prawo odmowy przesłuchiwania świadków lub niewystępowania o przekazanie akt albo innych dokumentów w przypadkach, gdy prawo Malty uznaje w tej mierze zwolnienie z przekazywania zeznań ze względu na przywilej, nieobligatoryjność lub inny wyjątek.

Artykuł 5 ustęp 1

Rząd Malty zastrzega sobie prawo niewykonywania wniosku rekwizycyjnego, dotyczącego przeszukania lub zajęcia przedmiotów, jeśli: a) przestępstwo będące powodem wniosku rekwizycyjnego nie podlega karze zarówno według prawa Strony wzywającej, jak i prawa Malty lub b) jeśli wykonanie wniosku rekwizycyjnego nie jest zgodne z prawem Malty.

Artykuł 7 ustęp 3

Dla celów artykułu 7 ustęp 3 Rząd Malty wymaga, aby wezwanie do stawienia się dotyczące osoby ściąganej przebywającej na terytorium Malty było przekazane jego organom co najmniej na 50 dni przed datą ustaloną dla stawienia się.

Artykuł 11

Rząd Malty nie może zapewnić wykonania wniosków dokonanych zgodnie z artykułem 11.

Artykuł 12

Rząd Malty rozważać będzie możliwość przyznania immunitetu w myśl artykułu 12 jedynie w przypadku, gdy specjalnie wystąpi o to osoba, która by z niego skorzystała, lub kompetentne organy państwa wzywające. Wniosek o immunitet nie zostanie uwzględniony, jeśli Rząd Malty uzna, iż nie byłoby to w interesie publicznym.

Artykuł 15 ustęp 6

Rząd Malty oświadcza, że wszystkie wnioski do niego adresowane o udzielenie pomocy prawnej powinny być kierowane do Attorney General (Prokuratora Generalnego).

Artykuł 16 ustęp 2

Rząd Malty oświadcza, że wnioskowi i załączonym dokumentom, adresowanym do niego, powinno towarzyszyć ich tłumaczenie na język angielski.

Artykuł 21

Rząd Malty zastrzega sobie prawo niestosowania artykułu 21.

Artykuł 24

Zgodnie z artykułem 24, dla celów Konwencji Rząd Malty uznaje za „organy sądowe”:

- Magistrates Courts (sądy pierwszej instancji),
- the Juvenile Court (Sąd dla nieletnich),
- the Criminal Court (Sąd karny),
- the Court of Criminal Appeal (Sąd Karny Apelacyjny),
- the Attorney General (Prokurator Generalny),
- Deputy Attorney General (Zastępca Prokuratora Generalnego),
- Assistant to the Attorney General (Asystent Prokuratora Generalnego),
- Senior Counsel for the Republic (Rada Główna Republiki),
- Magistrates (sędziowie).

MOŁDOWA

Zastrzeżenia i oświadczenia zawarte w dokumencie ratyfikacyjnym złożonym w dniu 4 lutego 1998 r. (oryginał w języku mołdawskim i francuskim).

1. Zgodnie z artykułem 2 Konwencji Republika Mołdowa oświadcza, że będzie odmawiać pomocy prawnej w przypadkach, gdy:
 - popełniony czyn nie stanowi przestępstwa w myśl prawa Republiki Mołdowa;

- sprawca przestępstwa nie ponosi odpowiedzialności karnej na skutek amnestii;
- nie można powoływać się na odpowiedzialność karną ze względu na przedawnienie przewidziane w ustawie;
- po dokonaniu przestępstwa sprawca popadł w stan trwałych zaburzeń umysłowych, wykluczających odpowiedzialność karną,
- przeciw tej samej osobie za to samo przewinienie toczy się postępowanie karne;
- istnieje wyrok wykonawczy albo decyzja wykonawcza sądu, zamykająca postępowanie przeciw tej samej osobie za to samo przewinienie.

2. Zgodnie z artykułem 5 ustęp 1 Konwencji Republika Mołdowa oświadcza, iż zastrzega sobie prawo wykonywania wniosków rekwizycyjnych, dotyczących przeszukania lub zajęcia przedmiotów, jedynie w przypadkach wymienionych w artykule 5 ustęp 1 litery (a), (b) i (c) Konwencji.
3. Republika Mołdowa zastrzega sobie prawo do niewykonywania wniosków o udzielenie pomocy prawnej przewidzianych w artykule 13 ustęp 2 Konwencji.
4. Zgodnie z artykułem 15 ustęp 6 Konwencji, Republika Mołdowa oświadcza, że wnioski o udzielenie pomocy prawnej powinny być kierowane do Ministerstwa Sprawiedliwości lub do Urzędu Prokuratora Generalnego.
5. Zgodnie z artykułem 16 ustęp 2 Konwencji, Republika Mołdowa oświadcza, iż wymagać będzie, by wnioski o udzielenie pomocy prawnej oraz załączone dokumenty sporządzone były w języku mołdawskim lub jednym z oficjalnych języków Rady Europy albo by towarzyszyło im tłumaczenie na jeden z tych języków.
6. Zgodnie z artykułem 24 Konwencji, Republika Mołdowa oświadcza, że dla celów Europejskiej konwencji o pomocy prawnej w sprawach karnych za organy sądowe Republiki Mołdowa uważa się:
 - sąd pierwszej instancji (judecatoriile),
 - sądy (tribunalele),
 - Sąd Apelacyjny (Curtea de Apel),
 - Sąd Najwyższy (Curtea Suprema de Justitie),
 - Ministerstwo Sprawiedliwości (Ministerul Justitiei),
 - Urząd Prokuratora Generalnego (Procuratura Generale),
 - organy Prokuratora Generalnego Republiki Mołdowa (organele procuraturii Republicii Moldova).

NIDERLANDY

Oświadczenie złożone przy podpisaniu w dniu 21 stycznia 1965 r. (oryginał w języku francuskim).

Zważywszy na równouprawnienie istniejące na płaszczyźnie prawa publicznego między Niderlandami, Surinamem i Antylami Niderlandzkimi, określenie „terytoria metropolii”, użyte w artykule 25 ustęp 1 niniejszej Konwencji, traci swoje pierwotne znaczenie, jeśli idzie o Królestwo Niderlandów, i będzie wobec tego, w zakresie dotyczącym Królestwa, uważane za oznaczające „terytorium w Europie”. Co się tyczy artykułu 25 ustęp 4 niniejszej Konwencji, należy wskazać, że począwszy od 1 października 1962 r. Rząd Królestwa Niderlandów już nie odpowiada za międzynarodowe stosunki Gwinei Zachodniej.

Zastrzeżenia, zawarte w dokumencie ratyfikacyjnym złożonym w dniu 14 lutego 1969 r. (oryginał w języku francuskim).

Artykuł 2

Rząd Królestwa Niderlandów zastrzega sobie możliwość nienadawania biegu wnioskowi o udzielenie pomocy prawnej:

- a) jeśli istnieją poważne powody, by sądzić, że odnosi się on do śledztwa wszczętego w celu ścigania, karania lub dotknięcia w inny sposób osoby oskarżonej z powodu jej przekonań religijnych lub politycznych, narodowości, rasy lub przynależności do grupy ludnościowej;
- b) w zakresie, w jakim odnosi się on do ścigania lub do postępowania niezgodnych z zasadą *non bis in idem*;
- c) w zakresie, w jakim odnosi się on do śledztwa w sprawie czynów, z powodu których osoba oskarżona jest ścigana w Niderlandach.

Artykuł 11

Rząd Królestwa Niderlandów nie udzieli zgody na czasowe przekazanie, o jakim mowa w artykule 11, z wyjątkiem przypadku, gdy odnośna osoba odbywa karę na jego terytorium oraz jeśli względy specjalne nie staną temu na przeszkodzie.

Artykuł 22

Rząd Królestwa Niderlandów będzie informował o późniejszych środkach, o jakich mowa w artykule 22, jedynie w zakresie, w jakim pozwoli na to organizacja jego rejestru skazanych.

Artykuł 26

Ze względu na specjalne uregulowania, obowiązujące w stosunkach między krajami Beneluksu, Rząd Królestwa Niderlandów nie akceptuje artykułu 26 ustęp 1 oraz 3 w zakresie jego stosunków z Królestwem Belgii i Wielkim Księstwem Luksemburga. Rząd Króle-

stwa Niderlandów zastrzega sobie możliwość niestosowania się do tych postanowień w zakresie jego stosunków z innymi państwami członkowskimi Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej.

Oświadczenie zawarte w dokumencie ratyfikacyjnym, złożonym w dniu 14 lutego 1969 r. (oryginał w języku francuskim).

Królestwo Niderlandów przyjmuje niniejszą Konwencję jako obowiązującą Królestwo w Europie.

Oświadczenia zawarte w liście Stałego Przedstawiciela Niderlandów z dnia 13 lutego 1969 r. przekazanym Sekretarzowi Generalnemu przy składaniu dokumentu ratyfikacyjnego w dniu 14 lutego 1969 r. (oryginał w języku francuskim).

Artykuł 5

Rząd Królestwa Niderlandów oświadcza, że wnioski rekwizycyjne, dotyczące przeszukania lub zajęcia przedmiotów w Niderlandach, nie będą wykonywane, z wyjątkiem przypadków, gdy odnosić się będą do zdarzeń, które na mocy Europejskiej konwencji o ekstradycji mogą prowadzić do ekstradycji, oraz pod warunkiem, że niderlandzki sędzia zezwoli na ich wykonanie zgodnie z prawem krajowym.

Artykuł 24

Rząd Królestwa Niderlandów oświadcza, że w odniesieniu do Niderlandów przez pojęcie organy sądowe dla celów Konwencji rozumieć należy les membres du pouvoir judiciaire chargés de dire le droit (członków władz sądowych upoważnionych do stosowania prawa), les juges d'instruction (sędziów śledczych) i les membres du Ministère public (prokuratorów).

Artykuł 25 ustęp 4

W razie gdyby Rząd Królestwa Niderlandów wydał oświadczenie, w myśl którego stosowanie Konwencji zostałyby rozszerzone na Surinam i/lub na Antyle Niderlandzkie, może on uzupełnić to oświadczenie warunkowaniami uwzględniającymi lokalne potrzeby, a mianowicie może oświadczyć, że Konwencja może ulec wypowiedzeniu oddzielnie dla każdego z tych krajów.

Oświadczenie zawarte w liście Stałego Przedstawiciela Niderlandów z dnia 20 lutego 1986 r., zarejestrowanym w Sekretariacie Generalnym w dniu 21 lutego 1986 r. (oryginał w języku angielskim).

W nawiązaniu do pisma Stałego Przedstawiciela Niderlandów nr 1799 z dnia 24 grudnia 1985 r. mam zaszczyt poinformować Pana, jako depozytariusza traktatów wymienionych w załączeniu, że traktaty wymienione w załączeniu, których Królestwo Niderlandów jest stroną (w imieniu Królestwa w Europie), będą miały zastosowanie także do Aruby począwszy od dnia 1 stycznia 1986 r.

Wykaz traktatów

30. Europejska konwencja o pomocy prawnej w sprawach karnych (1959 r.)

Biorąc pod uwagę, że zmiany zachodzące od dnia 1 stycznia 1986 r. dotyczą jedynie modyfikacji wewnętrznych stosunków konstytucyjnych w łonie Królestwa Niderlandów, oraz zważywszy, że Królestwo, jako takie, pozostaje podmiotem prawa międzynarodowego, z którym zawierane są traktaty, wspomniane zmiany nie będą miały wpływu w zakresie prawa międzynarodowego dla umów zawartych przez Królestwo, a które mają zastosowanie do tej pory do Antyli Niderlandzkich, z Arubą włącznie. Umowy te pozostaną w mocy dla Aruby w jej nowym charakterze kraju wewnątrz Królestwa. Dlatego, co się tyczy Królestwa Niderlandów, umowy będą miały zastosowanie, począwszy od dnia 1 stycznia 1986 r., do Antyli Niderlandzkich (bez Aruby) oraz do Aruby.

Oświadczenie zawarte w nocie werbalnej Stałego Przedstawiciela Niderlandów z dnia 21 lipca 1993 r. i zarejestrowanej w Sekretariacie Generalnym tego samego dnia (oryginał w języku angielskim).

Stale Przedstawicielstwo Królestwa Niderlandów oświadcza, że Rząd jego kraju, w myśl artykułu 25 ustęp 4 Europejskiej konwencji o pomocy prawnej w sprawach karnych z dnia 20 kwietnia 1959 r., rozciąga stosowanie Konwencji na Antyle Niderlandzkie oraz że oświadczenia i zastrzeżenia dokonane przez Królestwo Niderlandów zachowują swoją ważność także dla Antyli Niderlandzkich, przy czym Rząd Królestwa Niderlandów:

- oświadcza, iż w odniesieniu do artykułu 16 będzie wymagał, aby wnioskowi o udzielenie pomocy prawnej dotyczącym Antyli Niderlandzkich i Aruby towarzyszyło tłumaczenie na język angielski;
- oświadcza, iż zgodnie ze swoim stanowiskiem odnośnie do artykułu 25 ustęp 4, Konwencja może podlegać oddzielnemu wypowiedzeniu w stosunku do Antyli Niderlandzkich i Aruby.

NIEMCY

Oświadczenia i zastrzeżenia, złożone przez Stałego Przedstawiciela Republiki Federalnej Niemiec przy składaniu dokumentu ratyfikacyjnego w dniu 2 października 1976 r. (oryginał w języku angielskim).

Artykuł 5

Zgoda na przeszukanie i zajęcie przedmiotów będzie udzielona jedynie w przypadku, gdy warunki wymienione w artykule 5 ustęp 1 litery (a) oraz (c) Europejskiej konwencji o pomocy prawnej w sprawach karnych będą spełnione.

Artykuł 7

Wszelkie prośby o przekazanie wezwania do stawiennictwa dotyczące osoby ściganej, przebywającej na terytorium Republiki Federalnej Niemiec, będą w zasadzie wykonywane w przypadku, gdy dotrą do organów niemieckich najpóźniej na miesiąc przed datą ustaloną dla stawienia się tej osoby.

Artykuł 11

Przekazanie świadka spotka się z odmową we wszystkich przypadkach wymienionych w ustępie 1 akapit drugi.

Artykuł 16

Jeśli wniosek o pomoc prawną oraz załączone doń dokumenty nie są sporządzone w języku niemieckim, powinny mieć dołączone tłumaczenie wniosku i załączników na język niemiecki lub na jeden z oficjalnych języków Rady Europy.

Artykuł 24

Dla celów niniejszej Konwencji organami sądowymi są:

- der Bundesminister der Justiz (Federalny Minister Sprawiedliwości), Bonn-Bad Godesberg;
- der Bundesgerichtshof (Federalny Trybunał Sprawiedliwości), Karlsruhe;
- der Generalbundesanwalt bei dem Bundesgerichtshof (Federalny Prokurator Generalny przy Trybunale Sprawiedliwości), Karlsruhe;
- das Justizministerium Baden-Württemberg (Ministerstwo Sprawiedliwości Badenii-Wirtembergii), Stuttgart;
- das Bayerische Staatsministerium der Justiz (Bawarskie Ministerstwo Sprawiedliwości), München;
- der Senator für Justiz (Senator ds. Sprawiedliwości), Berlin;
- der Senator für Rechtspflege und Strafvollzug (Senator ds. Sprawiedliwości i Więziennictwa), Bremen;
- die Justizbehörde der Freien und Hansestadt Hamburg (Wydział Sprawiedliwości wolnego miasta hanzeatyckiego Hamburg), Hamburg;
- der Hessische Minister der Justiz (Minister Sprawiedliwości Hesji), Wiesbaden;
- der Niedersächsische Minister der Justiz (Minister Sprawiedliwości Dolnej Saksonii), Hannover;
- der Justizminister des Landes Nordrhein-Westfalen (Minister Sprawiedliwości Północnej Nadrenii-Westfalii), Düsseldorf;
- das Ministerium der Justiz des Landes Rheinland-Pfalz (Ministerstwo Sprawiedliwości Nadrenii-Palatynatu), Mainz;
- der Minister für Rechtspflege des Saarlandes (Minister Sprawiedliwości Saary), Saarbrücken;

- der Justizminister des Landes Schleswig-Holstein (Minister Sprawiedliwości Szleszwika-Holsztynu) Kiel;
- das Bayerische Oberste Landesgericht (Bawarski Sąd Najwyższy), München;
- die Oberlandesgerichte (wyższe sądy regionalne);
- die Landesgerichte (sądy regionalne);
- die Amtsgerichte (sądy lokalne);
- die Staatsanwaltschaft bei dem Bayerischen Obersten Landesgericht (Dyrekcja Ścigania przy Bawarskim Sądzie Najwyższym), München;
- die Staatsanwaltschaften bei den Oberlandesgerichten (Dyrekcje Ścigania przy wyższych sądach regionalnych);
- die Zentrale Stelle der Landesjustizverwaltungen zur Aufklärung nationalsozialistischer Verbrechen (Centralne Biuro krajowych władz sprawiedliwości dla ścigania zbrodni narodowo-socjalistycznych), Ludwigsburg.

Artykuł 25

Europejska konwencja o pomocy prawnej w sprawach karnych z 20 kwietnia 1959 r. będzie miała zastosowanie także do Land Berlin ze skutkiem począwszy od daty, w której wejdzie ona w życie dla Republiki Federalnej Niemiec.

Oświadczenie zawarte w liście Statego Przedstawiciela Niemiec z dnia 2 grudnia 1993 r., zarejestrowanym w Sekretariacie Generalnym w dniu 3 grudnia 1993 r. (oryginał w języku angielskim).

Po oświadczeniu odnoszącym się do artykułu 24 należy dodać następujące organy sądowe dla celów Konwencji:

- das Ministerium der Justiz des Landes Brandenburg (Ministerstwo Sprawiedliwości Brandenburgii), Postdam;
- der Minister für Justiz, Bundes- und Europaangelegenheiten des Landes Mecklenburg-Vorpommern (Minister Sprawiedliwości, Spraw Federalnych i Europejskich Meklemburgii i Pomorza Zachodniego), Schwerin;
- das Sächsische Staatsministerium der Justiz (Ministerstwo Sprawiedliwości Saksonii), Dresden;
- das Ministerium der Justiz des Landes Sachsen-Anhalt (Ministerstwo Sprawiedliwości Sachsen-Anhalt), Magdeburg;
- das Thüringer Ministerium für Justiz, Bundes- und Europaangelegenheiten (Ministerstwo Sprawiedliwości, Spraw Federalnych i Europejskich Turyngii), Erfurt.

NORWEGIA

Zastrzeżenia i oświadczenia, złożone przy podpisaniu Konwencji w dniu 21 kwietnia 1961 r., potwierdzone przy składaniu dokumentu ratyfikacyjnego w dniu 14 marca 1962 r. (oryginał w języku angielskim).

Artykuł 2

Udzielenie pomocy prawnej będzie mogło być odmówione:

- a) jeśli osoba oskarżona jest przedmiotem ścigania, wszczętego przez prokuratora Norwegii lub przez organy sądowe państwa trzeciego, za przestępstwo lub przestępstwa karne, które były powodem ścigania w państwie wzywającym;

albo

- b) jeśli osoba oskarżona została skazana lub uniewinniona wyrokiem prawomocnym sądu norweskiego lub organów sądowych państwa trzeciego za przestępstwo lub przestępstwa karne, będące powodem ścigania w państwie wzywającym, albo jeśli norweski prokurator lub organy sądowe państwa trzeciego zadecydowały o niewszczynaniu ścigania lub o zakończeniu ścigania wyżej wymienionego lub wymienionych przestępstw.

Artykuł 7 ustęp 1

Można zawsze odmówić wykonania wniosku o doręczenie dokumentów procesowych i tym podobnych w formie innej niż zwykłe doręczenie adresatowi danego dokumentu.

Artykuł 11 ustęp 2

Zgłasza się zastrzeżenie do tego całego postanowienia.

Oświadczenia

Rząd norweski oświadcza ponadto, co następuje:

Artykuł 5 ustęp 1

Wniosek o przeszukanie lub zajęcie przedmiotów może podlegać odmowie, jeśli warunki wymienione w artykule 5 ustęp 1 litery (a), (b) oraz (c) nie będą spełnione.

Artykuł 7 ustęp 3

Wezwanie do stawiennictwa, dotyczące osoby ściganej przebywającej w Norwegii, powinno być przekazane kompetentnym organom norweskim co najmniej 30 dni przed datą ustaloną dla stawienia się tej osoby przed sądem.

Artykuł 16 ustęp 2

Wnioskom i załączonym dokumentom nie sporządzonym w języku norweskim, duńskim, angielskim lub szwedzkim powinno towarzyszyć ich tłumaczenie na język norweski. W przeciwnym razie zastrzega się prawo dokonania ich tłumaczenia na język norweski na koszt państwa wzywającego.

Artykuł 24

Dla celów niniejszej Konwencji określenie „organy sądowe” oznacza w Norwegii: the courts (sądy) i the

Office of the Public Prosecutor, including Chiefs of Police (Urząd Prokuratora, włączając Szefów Policji).

Artykuł 26

Protokół o wzajemnej pomocy prawnej z dnia 26 czerwca 1957 r., zawarty między Norwegią, Danią i Szwecją, pozostaje w mocy.

PORTUGALIA

Oświadczenia złożone w załączonym liście Stałego Przedstawiciela Portugalii z dnia 3 kwietnia 1997 r., zarejestrowanym w Sekretariacie Generalnym w dniu 4 kwietnia 1997 r. (oryginał w języku francuskim):

- a) Portugalia oświadcza, że uzależnia wykonywanie wniosków rekwizycyjnych dotyczących przeszukania lub zajęcia przedmiotów od spełnienia warunków wymienionych w artykule 5 ustęp 1 litery (a) i (c);
- b) Portugalia oświadcza, iż wymagać będzie, by wnioskiem o udzielenie pomocy prawnej oraz dokumentem załączonym towarzyszyło tłumaczenie na język portugalski lub francuski;
- c) zgodnie z artykułem 7 ustęp 3 Portugalia oświadcza, że wezwanie do stawienia się, mające być przekazane osobie ściganej przebywającej na terytorium Portugalii, powinno być przesłane kompetentnym organom co najmniej 50 dni przed datą ustaloną dla stawienia się danej osoby;
- d) zgodnie z artykułem 24 Portugalia oświadcza, że dla celów niniejszej Konwencji za organ sądowy będzie uważany „le Ministère Public” (prokurator publiczny).

Treść listu:

W odniesieniu do Konwencji mam zaszczyt poinformować, co następuje:

1. W dniu 14 lipca 1994 r. w Dzienniku Ustaw Republiki Portugalii zostały ogłoszone Rezolucja Zgromadzenia nr 39 oraz Dekret Prezydenta Republiki nr 56, które zatwierdziły i zarządziły ratyfikację niniejszej Konwencji (kopie tych aktów przesyłam w załączeniu).
2. W dniu 27 września 1994 r. dokument ratyfikacyjny, którego kopię przesyłam w załączeniu, został złożony Sekretarzowi Generalnemu Rady Europy. Konwencja weszła w życie w stosunku do Portugalii w dniu 26 grudnia 1994 r.
3. Jak wynika z opublikowanych Dekretu Prezydenta Republiki i Rezolucji Zgromadzenia, zobowiązują one do złożenia zastrzeżeń i oświadczeń w odniesieniu do artykułu 5 ustęp 1 litery (a) i (c), artykułu 7 ustęp 3 oraz artykułu 24 niniejszej Konwencji. Jednakże przez przeoczenie dokument ratyfikacyjny pominął te zastrzeżenia i oświadczenia, co wyjaśnia, dlaczego powyższa notyfikacja nie została przekazana Stronom Konwencji i, oczywiście, dla-

czego te zastrzeżenia i oświadczenia nie zostały zamieszczone w odpowiednim wykazie zastrzeżeń i oświadczeń.

W związku z powyższym Portugalia prosi o pilne powiadomienie Stron Konwencji o wyżej wymienionych zastrzeżeniach i oświadczeniach.

Niniejsze oznacza, że przyszłe wnioski o pomoc prawną i współpracę kierowane do właściwych portugalskich organów sądowych muszą uwzględniać wyżej wymienione zastrzeżenia i oświadczenia.

SŁOWACJA

Zastrzeżenie zawarte w nocie werbalnej Stałego Przedstawiciela Federacyjnej Republiki Czech i Słowacji z dnia 13 lutego 1992 r., przekazanej Sekretarzowi Generalnemu przy podpisywaniu w dniu 13 lutego 1992 r., potwierdzone w dokumencie ratyfikacyjnym, złożonym w dniu 15 kwietnia 1992 r., oraz w nocie werbalnej Stałego Przedstawiciela Federacyjnej Republiki Czech i Słowacji z dnia 15 kwietnia 1992 r., złożonej Sekretarzowi Generalnemu przy składaniu dokumentu ratyfikacyjnego, i potwierdzone w liście Ministra Spraw Zagranicznych Republiki Słowackiej z dnia 28 kwietnia 1994 r. (oryginał w języku angielskim).

W myśl artykułu 5 ustęp 1 litera (a) oraz artykułu 5 ustęp 1 litera (c) wykonanie wniosków rekwizycyjnych, dotyczących przeszukania lub zajęcia przedmiotów, podlegać będzie warunkowi, aby przestępstwo leżące u podstaw wniosku rekwizycyjnego podlegało karze zarówno w myśl prawa Strony wzywającej, jak i prawa Federacyjnej Republiki Czech i Słowacji oraz aby wykonanie wniosku rekwizycyjnego było zgodne z prawem Federacyjnej Republiki Czech i Słowacji.

Oświadczenie zawarte w nocie werbalnej Stałego Przedstawiciela Federacyjnej Republiki Czech i Słowacji z dnia 13 lutego 1992 r., przekazanej Sekretarzowi Generalnemu przy podpisywaniu w dniu 13 lutego 1992 r., potwierdzone w nocie werbalnej Stałego Przedstawiciela Federacyjnej Republiki Czech i Słowacji z dnia 15 kwietnia 1992 r., złożonej Sekretarzowi Generalnemu przy składaniu dokumentu ratyfikacyjnego w dniu 15 kwietnia 1992 r., oraz potwierdzone w liście Ministra Spraw Zagranicznych Republiki Słowackiej z dnia 6 kwietnia 1992 r., zarejestrowanym w Sekretariacie Generalnym w dniu 28 kwietnia 1992 r. (oryginał w języku angielskim).

W myśl artykułu 15 ustęp 6 Europejskiej Konwencji o pomocy prawnej w sprawach karnych wnioski rekwizycyjne, odnoszące się do sprawy karnej, powinny być kierowane do Prokuratury Generalnej Federacyjnej Republiki Czech i Słowacji, przed skierowaniem sprawy do sądu, oraz do Ministerstwa Sprawiedliwości Republiki Czeskiej lub do Ministerstwa Sprawiedliwości Republiki Słowackiej, po skierowaniu sprawy do sądu.

Zgodnie z Europejską konwencją o pomocy prawnej w sprawach karnych wezwanie do stawiennictwa, skierowane do osoby oskarżonej, przebywającej na terytorium Federacyjnej Republiki Czech i Słowacji, powinno być przekazane odnośnym organom Federacyjnej Republiki Czech i Słowacji co najmniej na 30 dni przed datą ustaloną dla stawienia się.

Organami sądowymi odpowiedzialnymi za wprowadzenie w życie Europejskiej konwencji o pomocy prawnej w sprawach karnych są: the General Prosecution of the Czech and Slovak Federal Republic (Prokuratura Generalna Federacyjnej Republiki Czech i Słowacji), the Ministry of Justice of the Czech Republic (Ministerstwo Sprawiedliwości Republiki Czeskiej) i the Ministry of Justice of the Slovak Republic (Ministerstwo Sprawiedliwości Republiki Słowackiej).

SZWAJCARIA

Oświadczenia i zastrzeżenia, zawarte w dokumencie ratyfikacyjnym, złożonym w dniu 20 grudnia 1966 r. (oryginał w języku francuskim).

Artykuł 1

Szwajcarska Rada Federalna oświadcza, że następujące organy powinny być uważane za szwajcarskie organy sądowe dla celów Konwencji:

- les tribunaux, leurs cours, chambres ou sections (sądy, ich zespoły orzekające, izby lub wydziały);
- le Ministère public de la Confédération (Prokuratura Konfederacji);
- la division de police du département fédéral de justice et police (wydział policji w federalnym departamencie sprawiedliwości i policji);
- organy, upoważnione prawem kantonalnym do wszczynania dochodzeń w sprawach karnych lub do wydawania nakazów represyjnych albo do podejmowania decyzji w postępowaniu związanym ze sprawą karną. W związku z różnicami, występującymi odnośnie do funkcji sprawowanych przez te organy w poszczególnych kantonach w zakresie ich właściwości zgodnie z artykułem 15 Konwencji, kompetentny organ potwierdzi wyraźnie każdorazowo, gdy zajdzie taka potrzeba, przy przekazywaniu wniosku o pomoc prawną, że jest organem sądowym w rozumieniu Konwencji.

Artykuł 2

- a) Szwajcaria zastrzega sobie również prawo odmawiania pomocy prawnej, jeśli czyn będący powodem wniosku jest w Szwajcarii przedmiotem postępowania karnego wobec tej samej osoby oskarżonej lub jeśli zapadł w Szwajcarii wyrok, co do meritum, w odniesieniu do czynu i winy zainteresowanego;
- b) Szwajcaria zastrzega sobie prawo nieudzielania pomocy prawnej na podstawie Konwencji, chyba że pod bezwzględnym warunkiem, iż wyniki do-

chodzeń prowadzonych w Szwajcarii oraz informacje zawarte w przekazanych dokumentach lub aktach będą wykorzystane wyłącznie do postępowania śledczego i sądowego, dotyczącego przestępstw, z powodu których pomoc prawna jest udzielana;

- c) Państwo wzywające może wykorzystać wyniki dochodzeń prowadzonych w Szwajcarii oraz informacje zawarte w przekazanych dokumentach lub aktach, niezależnie od warunków wymienionych w literze (b), wówczas gdy z ustaleń wynika, że dokonane zostało inne przestępstwo, które może stanowić podstawę do udzielenia przez Szwajcarię pomocy prawnej lub gdy postępowanie karne w państwie wzywającym dotyczy innej osoby, która uczestniczyła w dokonaniu przestępstwa.

Artykuł 5 ustęp 1

Szwajcarska Rada Federalna oświadcza, że Szwajcaria uzależniać będzie wykonanie każdego wniosku rekwizycyjnego, wymagającego zastosowania jakiegokolwiek środka przymusu, od warunku przewidzianego w artykule 5 ustęp 1 litera (a) Konwencji.

Artykuł 7 ustęp 3

Szwajcaria wymaga, by wszelki wniosek o przekazanie wezwania do stawiennictwa osobie oskarżonej przebywającej w Szwajcarii został dostarczony kompetentnym organom szwajcarskim w myśl artykułu 15 ustęp 4 nie później niż 30 dni przed datą ustaloną dla stawiennictwa.

Artykuł 11 ustęp 3

Artykuł 13 ustęp 1

Artykuł 15 ustępy 1 i 3

Szwajcarska Rada Federalna oświadcza, że w rozumieniu tych postanowień kompetentnymi organami w Szwajcarii są:

1. la division de police du département fédéral de justice et police à Berne (wydział policji federalnego departamentu sprawiedliwości i policji w Bernie):
 - a) dla wydania nakazu aresztowania osób zatrzymanych, które zostały przekazane władzom szwajcarskim na mocy artykułu 11 ustępy 1 i 2 Konwencji;
 - b) dla przyjęcia lub przekazania wszelkich wniosków o pomoc prawną, pochodzących z zagranicy lub ze Szwajcarii, których przekazanie Konwencja przewiduje w artykule 15 poprzez Ministerstwo Sprawiedliwości strony wzywającej do Ministerstwa Sprawiedliwości strony wezwanej;
2. le bureau central suisse de police à Berne (centralne szwajcarskie biuro policji w Bernie) dla przekazania i przyjęcia wniosków w sprawie udostępnienia wyciągów z rejestru skazanych, w myśl artykułu 15 ustęp 3 zdanie pierwsze.

Artykuł 12 ustęp 3

Szwajcarska Rada Federalna oświadcza, że zdaniem władz szwajcarskich warunek określony w artykule 12 ustęp 3 Konwencji dla wygaśnięcia immunitetu jest spełniany — odmiennie niż w artykule 14 Europejskiej konwencji o ekstradycji — jedynie w przypadku, gdy świadkowi, biegłemu lub oskarżonemu będącemu na wolności nie staną na przeszkodzie żadne utrudnienia natury prawnej lub praktycznej dla swobodnego opuszczenia terytorium państwa wzywającego.

Artykuł 13 ustęp 2

Zakładając, że każdy może otrzymać wyciągi z własnego zapisu w rejestrze skazanych, Szwajcaria zastrzega sobie prawo uwzględniania wniosków, przedstawionych w myśl artykułu 13 ustęp 2, jedynie wówczas, gdy konieczność uzyskania takiego wyciągu drogą oficjalną zostanie należycie uzasadniona.

Artykuł 16 ustęp 2

Szwajcaria wymaga, by wszelkim wnioskom o pomoc prawną wraz z załączonymi dokumentami kierowanym do jej organów, z wyjątkiem wniosków o przekazanie wezwania do stawienia, towarzyszyło ich tłumaczenie na język francuski, niemiecki lub włoski, o ile nie zostały sporządzone w jednym z tych języków.

SZWECJA

Zastrzeżenia i oświadczenia, zawarte w dokumencie ratyfikacyjnym, złożonym w dniu 1 lutego 1968 r. (oryginał w języku francuskim).

Artykuł 2

Pomoc prawna będzie mogła być odmówiona:

- a) jeśli przestępstwo, będące powodem wniosku, nie podlega karze według prawa szwedzkiego;
- b) jeśli przestępstwo takie jest przedmiotem śledztwa wszczętego w Szwecji lub w państwie trzecim;
- c) jeśli osobie oskarżonej w państwie wzywającym został bądź w Szwecji, bądź w państwie trzecim wytoczony proces sądowy lub jeśli została ona ostatecznie skazana lub uniewinniona;
- d) jeśli kompetentne organy w Szwecji lub w państwie trzecim zdecydowały o zaniechaniu śledztwa lub ścigania albo o niewszczygnięciu dochodzenia lub ścigania w sprawie danego przestępstwa;
- e) jeśli nastąpiło przedawnienie ścigania lub wykonania kary na mocy prawa szwedzkiego.

Oświadczenie, złożone w liście Ministra Spraw Zagranicznych Szwecji z dnia 16 stycznia 1976 r.

(zastrzeżenie brzmiało: „Szwecja nie udziela pomocy prawnej przewidzianej w tym artykule”).

Artykuł 5

Szwecja wycofuje swoje generalne zastrzeżenie do artykułu 5 Europejskiej konwencji o pomocy prawnej w sprawach karnych i jest gotowa, w zakresie wskazanym poniżej, udzielać pomocy przewidzianej w tym artykule.

W przypadku gdy jakaś osoba jest podejrzana, oskarżona lub skazana na skutek przestępstwa popełnionego w jednym z Umawiających się Państw i podlega karze na mocy prawa karnego tego państwa, wszelkie przedmioty, akta i dokumenty, znajdujące się w Szwecji, mogą podlegać zajęciu i przekazaniu do tego państwa, gdy istnieją rozsądne powody, by sądzić, że przedmioty te, akta lub dokumenty mogą mieć znaczenie dla śledztwa związanego z przestępstwem albo że ktokolwiek mógłby zostać ich pozbawiony na skutek tegoż przestępstwa w celu poszukiwania przedmiotów, w stosunku do których decyzja o zajęciu została podjęta i można dokonać rewizji mieszkania.

Przy wykonywaniu wniosków rekwizycyjnych, dotyczących zajęcia przedmiotów lub rewizji, Szwecja wymagać będzie:

- a) by przestępstwo, będące powodem wniosku rekwizycyjnego, dawało podstawy do ekstradycji w myśl prawa szwedzkiego;
- b) by wykonanie wniosku rekwizycyjnego było zgodne z prawem szwedzkim.

Należy wspomnieć w tym kontekście o zastrzeżeniach, jakie Szwecja zgłosiła do art. 2 Konwencji.

Wniosek o udzielenie pomocy prawnej powinien zawierać nazwisko, obywatelstwo i miejsce zamieszkania zainteresowanego, poszukiwane przedmioty, charakter przestępstwa, czas i miejsce jego popełnienia, a także odnośne przepisy prawne obowiązujące w państwie wzywającym. Tekst tychże przepisów powinien być załączony do wniosku.

Jeśli wyrok został wydany w państwie wzywającym, kopia tego wyroku powinna być załączona do wniosku. W przeciwnym razie należy dostarczyć szczegółowych informacji na temat okoliczności mogących wesprzeć podejrzenie lub oskarżenie, a także, w określonych przypadkach, przekazać pozew w sprawie cywilnej.

Organy szwedzkie będą mogły, w razie konieczności, zażądać uzupełnienia informacji od państwa wzywającego.

Artykuł 7 ustęp 3

Wezwanie do stawienia dotyczące osoby ściąganej przebywającej w Szwecji powinno być przekazane organom szwedzkim co najmniej 30 dni przed datą ustaloną dla stawienia.

Artykuł 10 ustęp 3

Postanowienie to nie będzie miało zastosowania do świadka lub biegłego, wezwanego do stawienia jedynie przez osobę, której dotyczy postępowanie.

Artykuł 13 ustęp 1

Wyciągi z rejestru skazanych lub dane znajdujące się w nim będą mogły być przekazane jedynie odnośnie do osoby oskarżonej lub postawionej przed sądem.

Artykuł 13 ustęp 2

Pomoc prawna przewidziana w tym artykule nie będzie mogła być udzielona w Szwecji.

Artykuł 15 ustęp 6

Wnioski o pomoc prawną na mocy niniejszej Konwencji, kierowane do Szwecji, powinny być składane drogą dyplomatyczną. W przypadkach nagłych wnioski takie mogą być kierowane bezpośrednio do Departamentu Spraw Prawnych Królewskiego Ministerstwa Spraw Zagranicznych. Wnioski wychodzące ze Szwecji będą przekazywane przez szwedzkie placówki dyplomatyczne lub urzędy konsularne.

Artykuł 15 ustęp 7

Protokół z dnia 26 czerwca 1957 r. dotyczący pomocy prawnej między Szwecją, Danią i Norwegią pozostaje w mocy.

Artykuł 16

Nadanie biegu składanym wnioskom nie będzie mogło dojść do skutku, jeśli przesłane dokumenty nie będą przetłumaczone na język szwedzki.

Artykuł 16 ustęp 2

Wnioskom i załączonym do nich dokumentom, o których mowa w art. 3 i 21, powinny towarzyszyć tłumaczenia na język szwedzki, duński lub norweski.

Artykuł 20

Stosuje się w tym przypadku zastrzeżenie zgłoszone do artykułu 15 ustęp 7.

Artykuł 21 ustęp 1

Wnioski o wszczęcie ścigania powinny być przekazywane drogą dyplomatyczną.

Artykuł 22

Szwecja nie będzie informowała o środkach podejmowanych po skazaniu. Inne informacje szwedzkie będą w gestii Ministerstwa Spraw Zagranicznych, do którego powinny być również kierowane takie informacje pochodzące z zagranicy.

Artykuł 24

Za organy sądowe, w celu stosowania artykułów 3, 4 i 6, uważane są: les tribunaux (sądy), les juges d'instruction (sędziowie śledczy) oraz w innych przypadkach: les tribunaux (sądy), les juges d'instruction (sę-

dziowie śledczy) i les agents du Ministère public près les tribunaux (urzędnicy prokuratorscy przy sądach).

Oświadczenie, złożone w liście Ministerstwa Spraw Zagranicznych z dnia 28 kwietnia 1992 r., zarejestrowanym w Sekretariacie Generalnym w dniu 11 maja 1992 r. (oryginał w języku angielskim).

Szwecja wycofuje swoje generalne zastrzeżenie dotyczące artykułu 11 Europejskiej konwencji o pomocy prawnej w sprawach karnych. Jeśli wnioski zgłaszane będą na podstawie artykułu 11, Szwecja wymagać będzie, zgodnie z jej zastrzeżeniem zgłoszonym wobec artykułu 2, by przestępstwo, będące powodem wniosku, stanowiło przestępstwo w myśl prawa szwedzkiego. Pozostałe zastrzeżenia zgłoszone przez Szwecję odnośnie do artykułu 2 nie będą stosowane, jeśli wnioski będą składane zgodnie z artykułem 11. Tak więc Szwecja jest gotowa udzielać pomocy prawnej, o której mowa w artykule 11, w zakresie niżej wskazanym.

Jeśli wniosek został złożony przez obce państwo, osoba zatrzymana w Szwecji może być przekazana państwu wzywającemu dla przesłuchania lub konfrontacji związanych z dochodzeniem przygotowawczym lub procesem, o ile przesłuchanie lub konfrontacja dotyczą spraw innych, aniżeli przestępstwa popełnionego przez osobę zatrzymaną. Wniosek taki rozpatrywany jest przez Rząd.

Wniosek o przekazanie będzie oddalony, jeśli osoba zatrzymana nie wyrazi na nie zgody. Wniosek może także być odrzucony, jeśli:

- 1) przekazanie może oznaczać przedłużenie okresu pozbawienia wolności zatrzymanego,
- 2) obecność osoby zatrzymanej jest konieczna dla toczącego się w Szwecji postępowania karnego,
- 3) czyn podany we wniosku nie stanowi przestępstwa według prawa szwedzkiego lub jeśli przestępstwo jest przestępstwem politycznym lub wojskowym,
- 4) inne ważne względy przemawiają przeciwko przekazaniu osoby zatrzymanej.

Wniosek powinien zawierać szczegółowe dane odnośnie do:

- 1) nazwiska osoby zatrzymanej i miejsca jej zatrzymania,
- 2) przestępstwa karnego, a także czasu i miejsca jego popełnienia,
- 3) przedmiotu przesłuchania lub konfrontacji oraz
- 4) okresu niezbędnego dla przebywania osoby zatrzymanej na terytorium państwa obcego.

Minister Sprawiedliwości może zezwolić na tranzyt przez Szwecję osoby zatrzymanej w państwie obcym, przekazywanej do innego państwa dla przesłuchania lub konfrontacji.

Jeśli idzie o drogę, w jakiej wniosek o przekazanie lub tranzyt osoby zatrzymanej powinien być składany, odsyła się do oświadczenia Szwecji odnoszącego się do artykułu 15 ustęp 6 Konwencji.

TURCJA

Oświadczenia, złożone przy podpisaniu w dniu 23 października 1959 r. i potwierdzone przy składaniu dokumentu ratyfikacyjnego w dniu 24 czerwca 1969 r. (oryginał w języku francuskim).

Artykuł 5

Wykonanie wniosków rekwizycyjnych, dotyczących przeszukania lub zajęcia przedmiotów, będzie uzależnione od spełnienia warunków przewidzianych w artykule 5 ustęp 1 litery (a), (b) i (c).

Artykuł 7 ustęp 3

Wezwania do stawiennictwa, dotyczące osób ściganych przebywających na terytorium Republiki Tureckiej, powinny być przekazywane do właściwych organów tureckich co najmniej na 40 dni przed datą ustaloną dla stawiennictwa.

UKRAINA

Zastrzeżenia i oświadczenia, zawarte w dokumencie ratyfikacyjnym, złożonym w dniu 11 marca 1998 r. (oryginał w języku angielskim i ukraińskim).

Artykuł 2

Ukraina zastrzega sobie możliwość nienadania biegu wnioskowi o pomoc prawną:

- a) jeśli istnieją poważne powody, by sądzić, że odnosi się on do śledztwa w celu ścigania lub karania osoby z powodu jej rasy, koloru skóry, przekonań politycznych, religijnych, etnicznych, płci, pochodzenia społecznego, statusu społecznego, miejsca zamieszkania, języka lub innych;
- b) jeśli wykonanie wniosku byłoby niezgodne z zasadą *non bis in idem* (nie można karać dwukrotnie za to samo przestępstwo);
- c) wniosek dotyczy przestępstwa, które jest przedmiotem śledztwa i postępowania sądowego na Ukrainie.

Artykuł 5 ustęp 1

Ukraina będzie wykonywać decyzje sądowe, dotyczące przeszukania i zajęcia przedmiotów, na warunkach przewidzianych w artykule 5 ustęp 1 litera (c).

Artykuł 7 ustęp 3

Wezwanie do stawiennictwa, kierowane do oskarżonego, przebywającego na terytorium Ukrainy, będzie przekazane właściwym organom najpóźniej na

40 dni przed ustaloną datą stawienia się danej osoby przed sądem.

Artykuł 16 ustęp 2

Wnioski o udzielenie pomocy prawnej oraz załączony dokumenty powinny być przekazywane Ukrainie wraz z tłumaczeniem na język ukraiński lub jeden z oficjalnych języków Rady Europy, chyba że są sporządzone w tych językach.

Artykuł 24

Dla celów Konwencji organami sądowymi Ukrainy są: sądy jurysdykcji ogólnej, prokuratorzy publiczni wszystkich szczebli oraz organy śledcze.

WĘGRY

Zastrzeżenia i oświadczenia, zawarte w liście Stałego Przedstawiciela Węgier, przekazanym Sekretarzowi Generalnemu przy składaniu dokumentu ratyfikacyjnego w dniu 13 lipca 1993 r.

Zastrzeżenia:

Artykuł 2

Węgry zastrzegają sobie prawo udzielenia pomocy jedynie w przypadkach wszczętego postępowania w sprawie przestępstw, które również na mocy prawa węgierskiego podlegają karze.

Artykuł 13 ustęp 1

Wyciągi i informacje z rejestru skazanych będą przekazywane jedynie w odniesieniu do osób oskarżonych lub postawionych przed sądem.

Artykuł 13 ustęp 2

Pomoc, o której mowa w tym ustępie, nie może być udzielona przez Węgry.

Oświadczenia

Artykuł 5 ustęp 1

Przeszukania i zajęcie przedmiotów na Węgrzech będzie stosowane, jeśli spełnione zostaną warunki przewidziane w literze (c).

Artykuł 7 ustęp 3

Wezwania do stawiennictwa osób przebywających na Węgrzech będą doręczane jedynie, jeśli zostały przekazane kompetentnym organom węgierskim co najmniej na 40 dni przed datą ustaloną dla stawienia się.

Artykuł 15 ustęp 6

Węgry oświadczają, że wnioski o pomoc adresowane do węgierskich organów sądowych powinny być kierowane do Ministerstwa Sprawiedliwości.

Artykuł 16

Tłumaczenie wniosku o pomoc oraz załączonych doń dokumentów na język węgierski lub na jeden z oficjalnych języków Rady Europy będzie wymagane, jeśli nie zostały sporządzone w jednym z tych języków.

Artykuł 22

Węgry oświadczają, że nie będą automatycznie informować Umawiających się Stron o orzeczeniach skazujących i późniejszych środkach, o których mowa w tym artykule.

Artykuł 24

Dla celów niniejszej Konwencji za organy sądowe na Węgrzech będą uznawane: courts (sądy), public prosecutor's offices (urzędy prokuratorskie), Ministry of Justice (Ministerstwo Sprawiedliwości) i Chief Prosecutor's Office (Urząd Prokuratora Generalnego).

WŁOCHY

Oświadczenie złożone przy składaniu dokumentu ratyfikacyjnego w dniu 23 sierpnia 1961 r. (oryginał w języku francuskim).

Rząd włoski oświadcza, że:

W myśl artykułu 24 i dla celów Konwencji za włoskie organy sądowe należy uważać następujące organy:

- les procureurs généraux de la République (prokuratorów generalnych Republiki),
- les procureurs de la République (prokuratorów Republiki),
- les cours et les tribunaux ordinaires (sądy i trybunały zwykłe),
- les tribunaux militaires (trybunały wojskowe),
- les bureaux des Ministères publics aupres des tribunaux militaires (biura organów ścigania przy trybunałach wojskowych),
- les juges d'instruction (sędziów śledczych),
- les conseillers d'instruction (radców śledczych),
- les préteurs (pretorów).

Biorąc pod uwagę postanowienia artykułów 16 i 21 ustęp 3, Włochy wymagać będą na zasadzie wzajemności, by wnioskom o pomoc prawną i załączonym do nich dokumentom oraz wnioskom o wszczęcie ścigania przed sądem, o jakich mowa w artykule 21 Konwencji, towarzyszyło tłumaczenie na język francuski lub angielski. Rząd włoski wymaga, by biorąc pod uwagę postanowienia artykułu 15 ustęp 6 Konwencji, w przypadku wniosku o pomoc prawną skierowaną bezpośrednio do włoskich organów sądowych, kopia odnośnych wniosków rekwizycyjnych była przesłana do Ministerstwa Sprawiedliwości.

Oświadczenie, zawarte w liście Stałego Przedstawiciela Włoch z dnia 25 sierpnia 1977 r., zarejestrowane w Sekretariacie Generalnym w dniu 29 sierpnia 1977 r. (oryginał w języku włoskim).

Rząd włoski, w nawiązaniu do oświadczenia złożonego 23 sierpnia 1961 r. przy składaniu dokumentu ratyfikacyjnego Europejskiej konwencji o pomocy prawnej w sprawach karnych, wyłożonej do podpisu przez państwa członkowskie Rady Europy w dniu 20 kwietnia 1959 r., i w oparciu o artykuł 24 Konwencji oraz podtrzymując w pełni poprzednie oświadczenie, oświadcza, że za „włoskie organy sądowe” powinny być uważane dodatkowo, w uzupełnieniu już zgłoszonych w cytowanym oświadczeniu, następujące organy:

- la Cour Constitutionnelle (Trybunał Konstytucyjny),
- la Commission Parlementaire d'enquête (Parlamentarna Komisja Śledcza).

Rząd włoski wyjaśnia w związku z tym, że obie wyżej wymienione instytucje uzyskały pełne kompetencje sądowe w terminie późniejszym od daty złożenia przez Włochy dokumentu ratyfikacyjnego Konwencji.

Trybunał Konstytucyjny ustalił mianowicie dodatkowe normy sprawowania swoich kompetencji w dziedzinie ścigania, w myśl artykułu 134 Konstytucji, w drodze regulaminu z dnia 27 listopada 1962 r., opublikowanego w „Gazzetta Ufficiale” (Dzienniku Ustaw Republiki Włoskiej) Nr 320 z dnia 15 grudnia 1962 r.

Z kolei kompetencje sądowe Parlamentarnej Komisji Śledczej zostały określone przez ustawę nr 20 z dnia 25 stycznia 1962 r. dotyczącą „przepisów regulujących prowadzenie procesów i śledztw”.

**ZJEDNOCZONE KRÓLESTWO
WIELKIEJ BRYTANII I IRLANDII PÓŁNOCNEJ**

Zastrzeżenia i oświadczenia, przekazane przy składaniu dokumentu ratyfikacyjnego w dniu 29 sierpnia 1991 r. (oryginał w języku angielskim).

Artykuł 2

Odnośnie do artykułu 2 Rząd Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej zastrzega sobie prawo odmówienia pomocy prawnej, jeśli osoba, o którą chodzi we wniosku o pomoc, została skazana lub uniewinniona w Zjednoczonym Królestwie lub w państwie trzecim za przestępstwo wynikające z tego samego czynu, jaki spowodował wszczęcie postępowania względem tejże osoby w państwie wzywającym.

Artykuł 3

Odnośnie do artykułu 3 Rząd Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej zastrzega sobie prawo nieodbierania zeznań od świadków lub niedomagania się okazania akt albo innych dokumentów w przypadkach, w których jego prawo zwalnia od obowiązku przekazywania dowodów ze względu na przywilej, nieobligatoryjność lub inną okoliczność.

Artykuł 5 ustęp 1

Zgodnie z artykułem 5 ustęp 1 Rząd Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej zastrzega sobie prawo uzależnienia wykonania wniosków rekwizycyjnych dotyczących przeszukania lub zajęcia przedmiotów od następujących warunków:

- a) przestępstwo, będące powodem wniosku rekwizycyjnego, jest karalne zarówno według prawa Strony wzywającej, jak i Zjednoczonego Królestwa;
- b) wykonanie wniosku rekwizycyjnego jest zgodne z prawem Zjednoczonego Królestwa.

Artykuł 11 ustęp 2

Rząd Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej nie może uwzględniać wniosków, dokonywanych w myśl artykułu 11 ustęp 2, w wyniku których osoby zatrzymane przejeżdżałyby przez jego terytorium.

Artykuł 12

Rząd Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej będzie rozpatrywał sprawę przyznania immunitetu, o jakim mowa w artykule 12, jedynie gdy wyraźnie o to zabiega osoba, której by on przysługiwał, lub kompetentne organy strony wzywającej. Wniosek o immunitet nie zostanie uwzględniony, jeśli organy sądownicze Zjednoczonego Królestwa uważają, iż przyznanie immunitetu nie leżałoby w interesie publicznym.

Artykuł 15 ustęp 1

Co się tyczy Rządu Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej, odesłania do „Ministerstwa Sprawiedliwości” dla celów artykułu 11 ustęp 2, artykułu 15 ustęp 1, 3 i 6 oraz artykułu 21 ustęp 1, a także artykułu 22, odnoszą się do the Home Office (Ministerstwa Spraw Wewnętrznych).

Artykuł 16 ustęp 2

Zgodnie z artykułem 16 ustęp 2 Rząd Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej zastrzega sobie prawo wymagania, by wnioskami i dokumentami załączonymi, jakie będą doń skierowane, towarzyszyło tłumaczenie na język angielski.

Artykuł 21

Rząd Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej zastrzega sobie prawo niestosowania artykułu 21.

Artykuł 24

W myśl artykułu 24 dla celów Konwencji Rząd Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej uważa za organy sądowe:

- Magistrates' courts, the Crown Court and the High Court (sądy, Sąd Królewski i Sąd Najwyższy),

- the Attorney General for England and Wales (Prokurator Generalny dla Anglii i Walii),
- the Director of Public Prosecutions and any Crown Prosecutor (Szef Prokuratury i każdy królewski prokurator),
- the Director and any designated member of the Serious Fraud Office (Szef i każdy wyznaczony członek Urzędu Groźnych Oszustw),
- the Secretary of State for Trade and Industry (Sekretarz Stanu do spraw Handlu i Przemysłu w odniesieniu do jego funkcji ścigania i karania przestępstw),
- każdy Assistant Secretary (Legal) in charge of Prosecution Division of HM Customs and Excise (Prawny Asystent Sekretarza, odpowiedzialny za Królewski Wydział Ścigania, Ceł i Akcyzy),
- District Courts, Sheriff Courts and the High Court of Justiciary (sądy rejonowe, sądy szeryfa, Sąd Najwyższy Sądownictwa),
- the Lord Advocate (swoisty urzędnik brytyjski o charakterze oskarżycielskim),
- każdy Prosecutor Fiscal (Prokurator Fiskalny),
- the Attorney General for Northern Ireland (Prokurator Generalny dla Irlandii Północnej),
- the Director of Public Prosecutions in Northern Ireland (Szef oskarżenia publicznego w Irlandii Północnej).

W ODNIESIENIU DO PROTOKOŁU DODATKOWEGO:

Informacja Sekretariatu Generalnego Rady Europy:

Zgodnie z artykułem 8 ustęp 1 Protokołu, w przypadku niezłożenia przez stronę odpowiedniego oświadczenia, zastrzeżenia złożone do Konwencji oraz oświadczenia dotyczące artykułu 24 Konwencji odnoszą się również do Protokołu.

BUŁGARIA

Oświadczenie złożone przy podpisaniu w dniu 30 września 1993 r. i potwierdzone przy składaniu dokumentu ratyfikacyjnego w dniu 17 czerwca 1994 r. (oryginał w języku francuskim).

Artykuł 8 ustęp 2

Republika Bułgarii oświadcza, że zgadza się na stosowanie części I tylko w odniesieniu do czynów, które stanowią przestępstwo według bułgarskiego prawa karnego.

REPUBLIKA CZESKA

Oświadczenie zawarte w liście Ministra Sprawiedliwości Republiki Czeskiej z dnia 15 grudnia 1995 r., przekazany Sekretarzowi Generalnemu przy podpisaniu w dniu 18 grudnia 1995 r. (oryginał w języku angielskim).

Zgodnie z artykułem 24 Europejskiej konwencji o pomocy prawnej w sprawach karnych oraz artykułem 8 Protokołu dodatkowego oświadczam, że dla celów Konwencji i Protokołu dodatkowego następujące organy będą uważane za organy sądowe: the District and Regional Offices of the Prosecutors (urzędy prokuratur okręgowych i rejonowych), the Town Prosecutor's Office in Prague (Prokuratura Miejska w Pradze), the District and Regional Courts and the Town Court in Prague (sądy okręgowe i rejonowe oraz Sąd Miejski w Pradze).

Oświadczenie, zawarte w nocie werbalnej Stałego Przedstawiciela Republiki Czeskiej, przekazanej Sekretarzowi Generalnemu przy składaniu dokumentu ratyfikacyjnego w dniu 19 listopada 1996 r. (oryginał w języku angielskim.)

Zgodnie z artykułem 24 Europejskiej konwencji o pomocy prawnej w sprawach karnych oraz artykułem 8 Protokołu dodatkowego oświadczam, że dla celów Konwencji i Protokołu dodatkowego następujące organy będą uważane za organy sądowe: the Office of the Supreme Prosecutor of the Czech Republic (urząd Prokuratora Generalnego Republiki Czeskiej), the Regional and District Offices of the Prosecutors (urzędy prokuratur okręgowych i rejonowych), the Town Prosecutor's Office in Prague (Prokuratura Miejska w Pradze), the Ministry of Justice of the Czech Republic (Ministerstwo Sprawiedliwości Republiki Czeskiej), the Regional and District Courts and the Town Court in Prague (sądy okręgowe i rejonowe oraz Sąd Miejski w Pradze).

FRANCJA

Oświadczenie złożone przy podpisaniu w dniu 28 marca 1990 r. i zawarte w dokumencie zatwierdzenia złożonym w dniu 1 lutego 1991 r. (oryginał w języku francuskim).

Rząd Republiki Francuskiej oświadcza, że Protokół dodatkowy do Europejskiej konwencji o pomocy prawnej w sprawach karnych ma zastosowanie do europejskich i zamorskich departamentów Republiki Francuskiej.

HISZPANIA

Zastrzeżenie zawarte w dokumencie ratyfikacyjnym, złożonym w dniu 13 czerwca 1991 r. (oryginał w języku hiszpańskim).

Rząd Hiszpanii, zgodnie z artykułem 8 ustęp 2, oświadcza, że zastrzega sobie prawo nieuwzględnienia wniosków rekwizycyjnych, dotyczących przeszukania lub zajęcia przedmiotów w związku z przestępstwami skarbowymi.

IRLANDIA

Oświadczenie zawarte w dokumencie ratyfikacyjnym, złożonym w dniu 28 listopada 1996 r. (oryginał w języku angielskim).

Zgodnie z artykułem 8 ustęp 2 Rząd Irlandii zastrzega sobie prawo niestosowania części II i III.

LUKSEMBURG

Zastrzeżenia i oświadczenia, zawarte w liście Stałego Przedstawiciela Luksemburga z dnia 9 grudnia 1994 r., przekazanym Sekretarzowi Generalnemu przy podpisaniu w dniu 9 grudnia 1994 r. (oryginał w języku francuskim).

Zastrzeżenia

1. Zgodnie z postanowieniami artykułu 8 ustęp 2 litera (a) Rząd Wielkiego Księstwa Luksemburga zastrzega sobie prawo stosowania części I niniejszego Protokołu tylko wtedy, gdy przestępstwo skarbowe dotyczy oszustwa podatkowego w rozumieniu paragrafu 396 punkt 5 ustawy podatkowej lub paragrafu 29 punkt 1 ustawy z dnia 28 stycznia 1948 r. w celu zapewnienia prawidłowego i właściwego pobierania podatków od zapisów i spadków.
2. Ponadto Rząd Wielkiego Księstwa Luksemburga zastrzega sobie prawo stosowania części I tylko pod kategorycznym warunkiem, iż wyniki dochodzenia w Luksemburgu i informacje zawarte w przekazanych dokumentach lub aktach będą wyłącznie wykorzystane w celu poinstruowania i osądzenia przestępstwa, którego dotyczy udzielona pomoc.

Oświadczenia

1. Odnośnie do artykułu 9, Rząd Wielkiego Księstwa Luksemburga uważa, iż w zakresie, w jakim Konwencja została rozszerzona przez niniejszy Protokół, nie pociąga to za sobą obowiązku wyrażania zgody na udzielenie pomocy prawnej, jeżeli jest to do przewidzenia, że zamierzone do zastosowania środki nie są odpowiednie do osiągnięcia celu, powodującego wnioski o udzielenie pomocy, lub jeśli ich zastosowanie przekracza to, co jest niezbędne dla wykonania wniosku, lub jeśli wykonanie wniosku nie leży w ważnym interesie Luksemburga.
2. Rząd Wielkiego Księstwa Luksemburga oświadcza, że wnioski rekwizycyjne, dotyczące przeszukania lub zajęcia, zgodnie z niniejszym Protokołem oraz wyżej wymienionym zastrzeżeniem w punkcie 1, nie podlegają warunkom określonym w artykule 5 Europejskiej konwencji o ekstradycji z dnia 13 grudnia 1957 r.

NIDERLANDY

Oświadczenie zawarte w dokumencie przystąpienia, złożonym w dniu 12 stycznia 1982 r. (oryginał w języku angielskim).

Rząd Królestwa Niderlandów przyjmuje niniejszy Protokół jako obowiązujący Królestwo w Europie.

Oświadczenie zawarte w liście Stałego Przedstawiciela Niderlandów z dnia 20 lutego 1986 r., zarejestrowanym w Sekretariacie Generalnym w dniu 21 lutego 1986 r. (oryginał w języku angielskim).

W nawiązaniu do pisma Stałego Przedstawiciela Niderlandów nr 1799 z dnia 24 grudnia 1985 r. mam zaszczyt poinformować Pana, jako depozytariusza traktatów wymienionych w załączeniu, że traktaty wymienione w załączeniu, których Królestwo Niderlandów jest stroną (w imieniu Królestwa w Europie), stosować się będą także do Aruby, począwszy od dnia 1 stycznia 1986 r.

Wykaz traktatów

99. Protokół dodatkowy do Europejskiej konwencji o pomocy prawnej w sprawach karnych (1978 r.)

Biorąc pod uwagę, że zmiany zachodzące od dnia 1 stycznia 1986 r. dotyczą jedynie modyfikacji wewnętrznych stosunków konstytucyjnych w łonie Królestwa Niderlandów, oraz zważywszy, że Królestwo, jako takie, pozostaje podmiotem prawa międzynarodowego, z którym zawierane są traktaty, wspomniane zmiany nie będą miały wpływu w zakresie prawa międzynarodowego dla umów zawartych przez Królestwo, a które mają zastosowanie do tej pory do Antyli Niderlandzkich, z Arubą włącznie. Umowy te pozostaną w mocy dla Aruby w jej nowym charakterze kraju wewnątrz Królestwa. Dlatego, co się tyczy Królestwa Niderlandów, umowy te będą miały zastosowanie, począwszy od dnia 1 stycznia 1986 r., do Antyli Niderlandzkich (bez Aruby) oraz do Aruby.

Oświadczenie zawarte w nocie werbalnej Stałego Przedstawiciela Niderlandów z dnia 22 grudnia 1993 r., zarejestrowanej w Sekretariacie Generalnym w dniu 6 stycznia 1994 r. (oryginał w języku angielskim).

Zgodnie z artykułem 7 ustęp 2 Rząd Królestwa Niderlandów rozciąga stosowanie Protokołu dodatkowego na Antyle Niderlandzkie.

W myśl artykułu 8 ustęp 2 litera (a) Protokołu dodatkowego przyjmuje on jako obowiązujący część I Protokołu dodatkowego w odniesieniu do Antyli Niderlandzkich tylko w stosunkach z państwami, z którymi Królestwo Niderlandów w odniesieniu do Antyli Niderlandzkich posiada obowiązujące umowy o unikaniu podwójnego opodatkowania.

NIEMCY

Zastrzeżenia i oświadczenia, zawarte w liście Stałego Przedstawiciela z dnia 8 marca 1991 r., przekazany Sekretarzowi Generalnemu przy składaniu dokumentu ratyfikacyjnego w dniu 8 marca 1991 r. (oryginał w języku angielskim, francuskim, niemieckim).

Zastrzeżenie

Zgodnie z artykułem 8 ustęp 2 części IV Republika Federalna Niemiec zgłasza następujące zastrzeżenia:

a. wykonanie wniosków rekwizycyjnych, dotyczących jakiegokolwiek postępowania w sprawie naruszenia przepisów regulujących transfer kapitału i płatności, oraz

b. wykonanie wniosków rekwizycyjnych, dotyczących przeszukania lub zajęcia majątku (przedmiotów) w związku z innymi przestępstwami skarbowymi,

zostanie spełnione pod warunkiem, że przestępstwo będące powodem wniosku rekwizycyjnego podlega karze zgodnie z prawem niemieckim lub podlegałoby karze po odpowiednim (analogicznym) przekształceniu faktów.

Oświadczenie

Ponadto odnośnie do artykułu 8 Protokołu dodatkowego Republika Federalna Niemiec rozumie, iż nawet w związku z rozszerzonym zakresem stosowania Konwencji, wynikającym z Protokołu dodatkowego, nie istnieje obowiązek udzielenia pomocy w przypadku, gdy przewidywane działania i wydatki związane z wykonaniem wniosku rekwizycyjnego są nieproporcjonalne do istoty sprawy i wykonanie wniosku szkodziłoby ważnemu interesowi strony niemieckiej.

SZWAJCARIA

Zastrzeżenie złożone przy podpisaniu w dniu 17 listopada 1981 r. (oryginał w języku francuskim).

W związku z postanowieniami artykułu 8 ustęp 2 litera (a) Szwajcaria zastrzega sobie prawo stosowania części I Protokołu dodatkowego do Europejskiej konwencji o pomocy prawnej w sprawach karnych tylko w takim zakresie, w jakim przestępstwa skarbowe dotyczą oszustwa podatkowego.

ZJEDNOCZONE KRÓLESTWO WIELKIEJ BRYTANII I IRLANDII PÓŁNOCNEJ

Oświadczenie przekazane przy składaniu dokumentu ratyfikacji w dniu 29 sierpnia 1991 r. (oryginał w języku angielskim).

Artykuł 8 ustęp 2

Zgodnie z artykułem 8 ustęp 2 Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej zastrzega sobie prawo niestosowania części II i III.

4. Informacje o państwach, które w terminie późniejszym staną się stronami Konwencji i Protokołu dodatkowego, a także o zgłoszonych przez te państwa zastrzeżeniach i oświadczeniach bądź o wycofaniu zastrzeżeń i oświadczeń, można uzyskać w Departamencie Traktatowym Ministerstwa Spraw Zagranicznych.

Minister Spraw Zagranicznych: *B. Geremek*